

## Arrest

nr. 337 415 van 9 december 2025  
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS  
Lange Lozanastraat 24  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse origine te zijn, op 7 juli 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. GEENS.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en België te zijn binnengekomen op 7 september 2024, dient op 10 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 24 februari 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 20 mei 2025.

1.3. Op 27 juni 2025 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de bestreden beslissing die aangetekend verstuurd wordt op 27 juni 2025 en die luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en verklaart u geboren te zijn op [...]. U bent soennitisch moslim. U bent niet gehuwd en heeft geen kinderen. U heeft tien broers en acht zussen. U ging naar school in Palestina tot de twaalfde graad. U vervolgde twee jaar hogere studies boekhouding aan de faculteit wetenschappen en technologie in Khan Younis, daarnaast volgde u een opleiding psychologie. Na uw hogere studies werkte u ongeveer drie maanden als leerkracht wiskunde en was u zo een acht jaar in de bouw tewerkgesteld waarbij u metalen dakconstructies installeerde. Daarnaast was u ongeveer drie jaar in de landbouw aan de slag en werkte u voorts als steenhouwer en als dagloner waarbij u zware lasten droeg.

Omwille van de onveilige oorlogssituatie en de moeilijke leefomstandigheden besloot u om definitief uit Gaza te vertrekken. U contacteerde een reisbureau in Gaza die via het Tanseeq-systeem uw reis naar Egypte en een Turks toeristenvisum voor u regelde, wat u met behulp van uw zussen betaalde. Op 2 oktober 2023 verliet u Gaza en reisde u per bus via de grensovergang van Rafah naar Egypte waar u één dag op de luchthaven wachtte om er uw reis verder te zetten. U vloog op 3 oktober 2023 met uw Palestijns paspoort en uw Turks toeristenvisum naar Istanbul. Na een binnenlandse vlucht arriveerde u te Izmir waar u zes dagen in een park verbleef. Op 10 oktober 2023 nam u de boot van Turkije naar Griekenland. Bij uw aankomst op Samos werd u naar een vluchtelingenkamp gebracht waar u iets minder dan vijf maanden verbleef. U diende er op 6 december 2023 uw verzoek om internationale bescherming in. Tijdens uw verblijf in het opvangcentrum bleken de omstandigheden er ontoereikend. Zo mocht u vóór uw erkenning als vluchteling uw opvangcentrum niet verlaten en werd u in uw centrum te Samos net zoals andere vluchtelingen door enkele politieagenten met stokken geduwd toen u in een rij moest wachten. Verder ontving u er slechts één keer per dag een slechte maaltijd en kreeg u maar één uur per dag toegang tot onfris water. Op 28 februari 2024 werd u vervolgens in Griekenland de internationale beschermingsstatus toegekend.

Nadat u de status van internationale bescherming in Griekenland werd toegekend, verliet u het opvangcentrum te Samos. U reisde naar Athene door waar u ongeveer twee maanden verbleef en er uw Griekse verblijfsdocumenten aanvraag. In Athene huurde u eerst voor 130€ gedurende vier weken een collectief appartement met dertien andere vluchtelingen. Nadat alle huurders voornoemde flat na deze vier weken moesten verlaten, vond u - na een week in een park geslapen te hebben - een tweede appartement in Athene waar u één dag verbleef. Toen u in Athene het voorstel kreeg om drie vrachtwagens voor 35€ te helpen lossen, weigerde u dit omdat u het voorgestelde loon niet evenredig vond met het werk dat u moest verrichten. Doordat u in Athene niet onmiddellijk werk vond, reisde u naar Kreta door waar u de eerste twee dagen in een park sliep. U ontmoette er een zekere [J.A.S.] die u zo een 150€ betaalde om anderhalve maand in zijn flat te wonen. In Kreta vond u gedurende twintig of vijfentwintig dagen werk als steenhouwer. Toen uw werkgever [N.] uw salaris diende uit te betalen, werd u door hem gediscrimineerd. Zo betaalde hij niet uw volledige loon maar slechts 150€ aan u uit. Een aantal vrienden en familieleden in Gaza en Europa stuurden u tijdens uw verblijf in Griekenland geld op om u financieel te ondersteunen.

U zou in Griekenland last ondervonden hebben van uw bijziendheid. Voorts zou uw huiduitslag die reeds in Gaza ontstond door uw werk als lasser en metaalbewerker in Griekenland alsook ten gevolge de stress opnieuw opgeflakkerd zijn. Daarnaast zou u in Griekenland en Duitsland depressieve gevoelens hebben gekregen. Uw vader overleed te Gaza in maart 2024. In augustus 2024 vloog u met financiële steun van uw vriend in Stuttgart van Kreta naar Duitsland waar u ongeveer één maand bij vrienden verbleef. Hierna reisde u per bus naar België waar u op 7 september 2024 aankwam. Vervolgens diende u hier op 10 september 2024 een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw aankomst in België verbrandde u uw Grieks reispaspoort en verscheurde u uw Griekse verblijfskaart. Uw broer [A.Y.M.H.] (CG [...] en OV [...]) die in Griekenland erkend werd als vluchteling, diende voor uw aankomst bij DVZ een eigen aanvraag voor internationale bescherming in, hierbij is zijn procedure in België nog lopende.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: De eerste pagina van uw Palestijns paspoort (kopie), uw Palestijnse identiteitskaart (kopie), uw UNRWA familiale registratiekaart (kopie), documenten betreft de geldtransfers die u van vrienden en familie ontving toen u in Griekenland woonde (kopieën), een flyer inzake job opportuniteiten bij EUBAM in Rafah (kopie), de overlijdensakte van uw vader (kopie), uw vliegtuigticket van Caïro naar Istanbul (kopie), een foto van het huidprobleem op uw rug genomen in Griekenland (kopie), uw curriculum vitae (kopie), uw universiteitsdiploma uit Gaza (kopie), foto's van uw tewerkstelling te Gaza en Griekenland (kopieën), foto's van uw vernield huis en wijk in Gaza (kopieën) en een document met details over uw definitieve vertrek uit Gaza (kopie).

## **B. Motivering**

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Volgens uw verklaringen zou u een aantal fysieke en psychologische problemen ondervinden. U zou bijziend zijn en daarnaast zou uw huidproblematiek - die in Gaza ontstond door uw activiteiten als lasser en metaalbewerker - in Griekenland door de stresserende omgeving opnieuw opgeflakkerd zijn (CGVS, Notities van het Persoonlijk Onderhoud van d.d. 20 mei april 2025, CGVS p.16, p.22 en p.25-26). Ter staving hiervan dient u een foto in die u in Griekenland nam waarop een zekere huiduitslag op uw rug te zien is (document 8). Voorts zou u in Griekenland en Duitsland depressieve gevoelens ondervonden hebben (CGVS p.16 en p.22-23) en zou u zichzelf voor uw erkenning in Griekenland aan een beenwonde behandeld hebben met water en zout (CGVS p.22).

Ten eerste moet opgemerkt worden dat hoewel u gevraagd werd om voor uw eventuele fysieke en mentale problemen de nodige medische attesten in te dienen, dit ten laatste 14 dagen na uw persoonlijk onderhoud, mocht het CGVS tot op heden niets van u hierover ontvangen. Voorts, wanneer het CGVS tijdens uw persoonlijk onderhoud naar uw eventuele medische problematiek peilt blijkt dat u in België geen pogingen nam om voor voornoemde problematiek door een arts of psycholoog te laten behandelen (CGVS p.22-23). Uw uitleg, nl. dat u in België - net zoals in Griekenland - uw medische problemen liet behandelen omdat u hiervoor geen tijd had en aan uw zoektocht naar werk prioriteit geeft, kan niet overtuigen. Er kan vanuit gegaan worden dat indien u mogelijks fysieke of mentale problemen ondervindt, u tenminste enige poging zou ondernomen hebben om u hiervoor bij een arts of psycholoog te laten behandelen, wat u noch in België of Griekenland deed.

Meer nog, wanneer het CGVS doorvraagt, verklaart u dat u geen last meer van uw been en van de huiduitslag op uw rug ondervindt (CGVS p.22-23). U zou op dit ogenblik enkel nog problemen met uw ogen en bijziendheid hebben (CGVS p.23). Ook wanneer naar de huidige toestand van uw depressieve gevoelens gevraagd wordt, stelt u dat u sinds u in België bent in een goede conditie verkeert (CGVS p.22-23). U benadrukt dat u in België geen nood voelt om naar een psycholoog te gaan om uw eventuele mentale problemen te behandelen en niet inging op de mogelijkheid die uw opvangcentrum u bood om hier in België met een psycholoog te praten. In dit kader merkt u op dat u zelf psychologie studeerde en u uw eigen psycholoog bent. U herhaalt dat u op dit ogenblik enkel problemen met uw ogen ondervindt en dat andere vernoemde fysieke en psychologische problemen niet noemenswaardig zijn (CGVS p.23-24).

Uit voorgaande kan geenszins worden afgeleid dat u niet in staat bent om op zelfstandige wijze aan de standaardprocedure deel te nemen. Uit uw persoonlijk onderhoud komt bovendien naar voren dat uw eventuele problemen geen weerslag hebben op uw vermogen om het persoonlijk onderhoud af te leggen. Toen u aan het begin van het onderhoud op het CGVS werd gevraagd hoe het met u ging, antwoordde u dat - hoewel u te weinig geslapen had - het goed met u ging en het geen probleem voor u was om uw interview af te leggen (CGVS p.3). U was ook in staat om uw persoonlijk onderhoud goed af te leggen en coherent antwoord te geven op de vragen die u gesteld werden. In het kader van onderhavige procedure kan redelijkerwijze aangenomen worden dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

**U vreest bij uw terugkeer naar Griekenland geen algemene goede levensomstandigheden te vinden op vlak van huisvesting, tewerkstelling, taalonderwijs en gezondheidszorg (CGVS p.16-17). Voorts werd u in Kreta door uw werkgever gediscrimineerd en door hem niet volledig uitbetaald voor het werk dat u er verrichtte (CGVS p.16).**

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980. Uit de elementen die voorhanden zijn, meer bepaald uw verklaringen en de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 20 februari 2025, punt 23; CGVS p.14-15; Document EUODACHit M-Status Griekenland GR1SAM20231207567548 d.d. 10 september en 20 september 2024, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat u **reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Griekenland. U werd er erkend als vluchteling op 28 februari 2024. Deze vaststelling wordt door u niet betwist.**

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de

Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten (zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82). **Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.**

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigten van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigten gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigten van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92).

Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten (Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97).

Het Commissariaat-generaal is zich bewust van het gegeven dat diverse bronnen en rapporten waarop het acht vermag te slaan sinds enkele jaren een problematisch en precair beeld beschrijven op het vlak van de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. Deze situatie wordt mee ingegeven door het Griekse politieke en socio-economische klimaat, en brengt voor (terugkerende)

statushouders meer bepaald met zich mee dat zij zich geconfronteerd kunnen zien met administratieve complicaties bij de afgifte of hernieuwing van elementaire documenten die op hun beurt de toegang tot basisvoorzieningen (huisvesting, voedsel, hygiëne, medische zorgen) kunnen bemoeilijken (zie: Country Report: Greece. Update 2023, gepubliceerd door AIDA/ECRE d.d. 6/2024 en beschikbaar op [https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR\\_2023-Update.pdf](https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf); Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. juni 2022 en beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2022/06/24/verslagfeitenonderzoek-naar-statushouders-in-griekenland-juni-2022>; Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights, gepubliceerd door RSA/PRO ASYL d.d. maart 2024 en beschikbaar op [https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03\\_RSA\\_BIP.pdf](https://rsaeglean.org/wp-content/uploads/2024/04/2024-03_RSA_BIP.pdf); en Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, gepubliceerd door het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken d.d. september 2024 en beschikbaar op Ambtsbericht).

Echter, de commissaris-generaal is van oordeel dat deze informatie **niet toelaat om te concluderen dat een (terugkerende) begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er op systematische wijze in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie verkeert of zal terechtkomen** die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Commissariaat-generaal heeft in dit verband overigens evenmin kennis van jurisprudentie van bijvoorbeeld het Europees Hof voor de Rechten van de Mens of arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zin.

Het Commissariaat-Generaal is derhalve van mening dat, hoewel een grotere voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het onderzoek naar de levensomstandigheden van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland en de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° in een aantal gevallen niet aan orde zal zijn, een individuele analyse noodzakelijk blijft. Het Commissariaat-Generaal besteedt hierbij in het bijzonder aandacht voor het bestaan van een verhoogde kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

**Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.**

1. Vooreerst moet opgemerkt worden dat eventuele problemen die u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland meemaakte **vooraleer** u internationale bescherming werd verleend - zo stelt u dat de algemene omstandigheden in uw opvangcentrum ontoereikend waren - op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context vóór u internationale bescherming verleend werd.

- Volgens uw verklaringen waren de omstandigheden in uw opvangkamp te Samos niet afdoende. Zo mocht u vóór uw erkenning uw opvangcentrum niet verlaten, ontving u slechts één slechte maaltijd per dag en had u maar gedurende één uur toegang tot onfris water (CGVS p.16-17). Voorts waren de slaapplekken in uw centrum gebrekkig (CGVS p.14) en moest u lang op medische hulp wachten waardoor u uw beenwonde zelf met water en zout behandelde (CGVS p.22). Daarnaast gedroegen bepaalde politieagenten zich in uw centrum respectloos ten opzichte van u en de andere vluchtelingen. Wanneer maar één enkele vluchteling zich in de wachtrij misdroeg, werden ook alle andere vluchtelingen door bepaalde bewakers met stokken geduwd (CGVS p.16 en p.17-18). Hierbij dient opgemerkt worden dat u hierna onmiddellijk toegeeft dat dit niet het geval was voor alle agenten in uw centrum en dat sommige bewakers u en de andere vluchtelingen goed behandelden (CGVS p.18).

**Bijgevolg moet benadrukt worden dat deze situatie niet representatief is voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie van begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig van het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.**

2. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als **begunstigde** van internationale bescherming in Griekenland, naast bepaalde moeilijkheden die op vlak van huisvesting, tewerkstelling, taalonderwijs en gezondheidszorg ondervond (CGVS p.16-24), ook door uw voormalig werkgever in Griekenland gediscrimineerd werd (CGVS p.16 en p.20), moet worden opgemerkt dat **deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context.**

- U zou na uw erkenning als vluchteling door uw werkgever [N.] in Kreta gediscrimineerd zijn. Zo werd u niet uw volledig loon maar slechts 150€ uitbetaald voor de 20 of 25 dagen dat u bij hem werkte (CGVS p.19-20). **Deze feiten kunnen echter niet aangemerkt worden als een onmenselijke of vernederende behandeling en voldoen bijgevolg niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.**

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

3. Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, **evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden.** In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, **terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.**

- Hoewel u volgens uw verklaringen na uw erkenning als vluchteling problemen op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, taalonderwijs en gezondheidszorg kende (CGSV p.16-24) en **een zekere discriminatie** door uw werkgever ten deel viel, blijkt nergens uit uw verklaringen dat u enig initiatief nam om bij de Griekse autoriteiten een klacht in te dienen of hiervoor hulp en/of begeleiding te vragen. Bovendien wanneer u aanvoert dat u tijdens een incident het slachtoffer werd van een zekere discriminatie moet vastgesteld dat, indien dit inderdaad het geval was, hieruit niet kan blijken dat u in geval van terugkeer naar Griekenland hierdoor zal terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, en u niet in staat zou stellen om te voorzien in uw meest elementaire behoeften. Hiernaast moet opgemerkt worden dat uw verklaring dat u in Griekenland het slachtoffer van een zekere discriminatie door uw werkgever was, u zich louter beperkt tot beweringen die u niet staft met enig begin van bewijs.

- Wat betreft uw problemen in Griekenland **op vlak van huisvesting** verklaart u dat na uw erkenning als vluchteling het opvangcentrum op Samos verliet en u naar Athene doorreisde (CGVS p.16 en p.19). U zou in Athene in staat geweest zijn om ongeveer vier weken lang een kamer in een collectieve woning voor 130€ per maand te huren. Ook nadat u door omstandigheden uit uw eerste flat gezet werd en tijdelijk gedurende een week in een park sliep, slaagde u erin om een tweede appartement in Athene te vinden (CGVS p.19). Ook op Kreta slaagde u erin om een appartement met een andere persoon te huren waarvoor u zo een 150€ per maand betaalde. Uit uw verklaringen blijkt dat u zich nooit terdege over de mogelijkheden informeerde om via de Griekse overheid hulp te krijgen bij het vinden van onderdak. U geeft tijdens uw persoonlijk onderhoud toe dat u nooit eerder hoorde dat de Griekse overheid erkende vluchtelingen hierbij hulp kan bieden (CGVS p.20). Dat u zelf nooit hiervoor naar de Griekse overheid stapte hoewel u in staat was om andere procedures op te starten - zo kon u volgens uw eigen verklaringen uw Griekse verblijfsdocumenten zoals uw Griekse reispas en uw Griekse verblijfskaart regelen (CGVS p.7 en p.15) - roept vragen op.

Bovendien blijkt dat u met behulp van uw zussen [R.] en [T.] financieel in staat was om voor de onkosten van uw verblijf in Egypte en Turkije in te staan (CGVS p.14) en uw vliegtickets van Cairo naar Istanbul en vervolgens naar Izmir te betalen (CGVS p.13 en p.15). Voorts slaagde u er met behulp van een vriend in Stuttgart een derde vliegticket van Griekenland naar Duitsland te financieren (CGVS p.15). Daarnaast kreeg u in Griekenland bijkomende financiële hulp van uw broer [Y.] en uw familie (CGVS p.16), hierdoor kunnen uw verklaringen dat u niet in staat zou geweest zijn om in uw tijdelijke opvang in Griekenland te voorzien niet overtuigen. Meer nog, uit uw verklaringen komt naar voren dat u in Turkije en Griekenland enkel in parken en

op straat sliep, niet omdat u geen geld had maar omdat u het geld dat u bezat wilde sparen, om dan later naar België te kunnen doorreizen (CGSV p.21).

- Wat betreft uw problemen om **tewerkstelling** in Griekenland te vinden, verklaart u dat u in Griekenland op bepaalde plaatsen ging staan waar werkgevers dagloners oppikten. U zou op deze wijze ook uw job op Kreta bij uw werkgever [N.] gevonden hebben. Daarnaast zocht u eveneens online via groepsberichten naar jobs in Griekenland, wat mislukte (CGVS p.21). Uit niets blijkt dat u daadwerkelijk doortastende pogingen ondernam om permanent werk in Griekenland te vinden. Toen u het voorstel gedaan werd om tegen betaling in Athene vrachtwagens te lossen, besloot u hier niet op in te gaan omdat u hiervoor te weinig uitbetaald zou worden (CGVS p.19). U stapte als erkend vluchteling in Griekenland zelf nooit naar enig interimkantoor of bedrijf om er werk te zoeken en blijkt überhaupt niet op de hoogte dat er in Griekenland interimkantoren bestaan. Daarnaast sprak u in uw zoektocht naar werk evenmin de Griekse overheid aan om u te helpen. Uw uitleg dat er in Griekenland enkel werk gevonden kon worden door op bepaalde plaatsen te gaan staan en dat de Griekse overheid u bij uw problemen als vluchteling niet verder kon helpen (CGVS p.21) kan niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel tijdelijk werk in Griekenland zocht om met dat geld later naar België te kunnen doorreizen. België was van in het begin uw reisdoel waardoor u nooit doelgerichte initiatieven ondernam om permanent werk in Griekenland te zoeken (CGVS p.6 en p.21).

- Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u enige doortastende pogingen ondernam om adequaat **de Griekse taal** aan te leren. Hoewel u via TikTok en via contacten met mensen op straat wat Grieks leerde, verklaart u opmerkelijk genoeg dat u nergens in Griekenland naar enige organisatie of school stapte om er taallessen te volgen. Dat u de Griekse taal niet leerde omdat u geen enkele school of organisatie vond die Griekse taallessen organiseerde (CGVS p.18) kan niet overtuigen. Er kan immers van uit gegaan worden dat het aanleren van een taal een belangrijke troef is bij uw zoektocht naar werk. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder dat de Griekse overheid alsook diverse NGO's zowel gratis als tegen betaling Griekse en Engelse taallessen en computerlessen aan vluchtelingen aanbieden, onder andere in de regio van Athene waar u na uw erkenning als vluchteling verbleef (zie documenten toegevoegd aan het administratief dossier). Het roept vragen op dat u na deze eerste teleurstellingen uw zoektocht naar werk en taalonderricht in Griekenland zo snel zou opgegeven hebben. Zeker omdat er vanuit kan gegaan worden dat u in gelijk welk Europees land een zeker basisniveau taal zal moeten aanleren om er werk te vinden en uw toekomst uit te bouwen.

- Voorts moet opgemerkt worden dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zelf in Griekenland na uw erkenning als vluchteling op adequate wijze voor uw mogelijke **medische, zowel fysieke als psychologische problemen** hulp bij de Griekse overheid zocht (CGVS p. 16-17). Hoewel u in Griekenland opnieuw last van uw huidaandoening op uw rug kreeg die in Gaza ontstaan was en u nog steeds problemen met uw bijziendheid ondervond, ging u nooit naar een Grieks ziekenhuis of dokter om u voor uw voornoemde problemen te laten behandelen. Uw verklaringen dat u zich voor voornoemde problemen pas in België zou laten behandelen omdat u het in Griekenland te druk had om naar werk te zoeken (CGVS p.22) kan niet overtuigen. Dat u na uw eerste problemen op Samos om medische zorg voor uw beenwonde te krijgen - nog voor u erkend was (zie supra en CGVS p.22) - geen verdere hulp zocht bij andere Griekse dokters of psychologen zocht nadat u er werd erkend roept vragen op.

De Commissaris-generaal wijst erop dat uit objectieve informatie immers blijkt dat personen die internationale bescherming genieten in Griekenland gratis toegang hebben tot de gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen, AIDA, Country Report: Greece. Update 2023, beschikbaar op [https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR\\_2023-Update.pdf](https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2024/06/AIDA-GR_2023-Update.pdf). Het biedt geen logica dat u in Griekenland er wel geslaagd zou zijn om uw Griekse verblijfsdocumenten zoals uw Griekse reispas en uw Griekse verblijfskaart te regelen (CGVS p.7 en p.15) maar vervolgens geen verdere concrete stappen zou ondernomen hebben om u bij de Griekse gezondheidszorg te registreren. Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u zich terdege informeerde hoe u zich bij de Griekse gezondheidszorg kon registreren (CGVS p.23). Uw uitleg dat u hiervoor geen tijd had en al uw tijd gebruikte om werk in Griekenland te zoeken (CGVS p.23) kan evenmin overtuigen.

Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u omwille van mogelijke fysieke of psychologische problemen niet in Griekenland zou kunnen werken of er geen beroep zou kunnen doen op de sociale bijstand of ziektezorg. Vooreerst benadrukt u dat u op dit ogenblik geen last meer ondervindt van de problemen aan uw been of rug (CGVS p.23) en dat buiten uw bijziendheid uw andere fysieke en psychologische problemen niet noemenswaardig zijn (CGVS p.22 en p.23-24). Zoals hierboven vermeld blijkt uit niets dat u in België ooit voor voornoemde fysieke of mentale problematieken intussen in België door een arts of psycholoog behandeld werd (zie supra). Verder moet er benadrukt worden dat u bovendien, ondanks mogelijke fysieke en psychologische problematiek, reeds in Gaza (CGSV p.11) en Griekenland werkte (CGVS p.20) en u zich reeds in België bij een bedrijf dat bakstenen produceert inschreef om er aan de slag te gaan (CGVS p.4).

Zelfs indien er indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zouden zijn, doet dit hieraan géén afbreuk aangezien u in uw verklaringen niet aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Zo kan er uit uw verklaringen niet afgeleid worden dat uit uw voornoemde medische aandoeningen een dusdanige bijzondere kwetsbaarheid voortvloeit of dusdanig belangrijke gevolgen voor uw zelfstandig functioneren met zich meebrengen.

Niets wijst er immers op dat uw voornoemde pathologie een dergelijk niveau van ernst zou bereiken dat deze zware zorg en complexe monitoring zou vereisen die in Griekenland niet beschikbaar is. Nergens in uw verklaringen toont u concreet aan dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten in Griekenland uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Er dient te worden gesteld dat het CGVS niet ontkent dat er qua gezondheidszorg belangrijke verschillen bestaan tussen de lidstaten, maar dat **kan worden vastgesteld dat u als erkende vluchteling net als de Griekse onderdanen toegang heeft gekregen tot deze gezondheidszorg**. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u - indien u omwille van medische redenen internationale bescherming zou willen aanvragen - zich te beroepen op de geëigende procedure.

4. Meer nog, **u schuift uw problemen in Griekenland op anderen af terwijl u juist zelf de nodige stappen dient te ondernemen**. Zo stelt u herhaaldelijk dat u uw problemen in Griekenland amper bij de Griekse overheid aankaartte, omdat het volgens uw verklaringen voor vluchtelingen in Griekenland na hun erkenning onmogelijk was om enige hulp van de Griekse overheid te verkrijgen. Zo moest u na uw erkenning het opvangcentrum verlaten, waarna u geen hulp kreeg en niemand u begeleidde. Uw uitleg dat u voor uw dagelijkse problemen geen hulp aan de Griekse autoriteiten vroeg omdat u in Athene zag dat lokale politieagenten de vluchtelingen die op straat sliepen niet hielpen (CGVS p.20-21) kan niet overtuigen. Dat u hierdoor alle Griekse autoriteiten over dezelfde kam zou scheren en aan geen enkele Griekse autoriteit hulp zou gevraagd hebben biedt geen logica.

Het roept vragen op dat u amper enige doeltreffende acties ondernam om uw voornoemde problemen op te lossen. U geeft zelfs toe dat u op de hoogte bent dat u als erkend vluchteling rechten heeft (CGVS p.21). Uit niets van uw verklaringen komt naar voren dat u zich terdege informeerde over de hulp die de Griekse overheid of humanitaire organisaties in Griekenland u kunnen verstrekken op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, financiële ondersteuning of gezondheidszorg (CGVS p.20), wat niet kan overtuigen. Dat u enkel weet heeft van één humanitaire organisatie die drie of vier dagen per week in Athene voedsel bedeelde (CGVS p.20-21) biedt geen logica.

#### 4.1. Uit uw verklaringen blijkt immers duidelijk dat u zelfredzaam bent.

- Uit uw verklaringen blijkt dat u in Gaza **een goede scholingsgraad genoot en op verschillende domeinen werkervaring opgebouwd heeft**. U ging naar school in Palestina tot de twaalfde graad. U volgde twee jaar hogere studies boekhouding aan de faculteit wetenschappen en technologie in Khan Younis en een opleiding psychologie. Na uw hogere studies werkte u ongeveer drie maanden als leerkracht wiskunde en was u zo een acht jaar in de bouw tewerkgesteld waarbij u metalen dakconstructies installeerde. Daarnaast was u ongeveer drie jaar in de landbouw aan de slag en werkte u voorts als steenhouwer en drager van zware lasten (CGVS p.10-11 en documenten 10 en 11). Voornoemde elementen wijzen erop dat u zelfredzaam bent en in staat bent om in uw levensonderhoud te voorzien.

- **U was in staat om zelf uw reis naar Europa te organiseren**. U slaagde erin een reisbureau in Gaza te contacteren en zelf uw reis naar Egypte via het 'Tanseeq-systeem', inclusief uw vliegtuigtickets van Egypte naar Istanbul en Izmir en uw Turks toeristenvisum te regelen en met behulp van uw zussen te betalen (CGVS p.12-13). Daarnaast was u in staat om met behulp van uw zussen [R.] en [T.] in de onkosten voor uw verblijf in Egypte en Turkije te voorzien (CGVS p.14).

- **In Griekenland slaagde u er ook in werk en onderdak te vinden en voor de periodes dat dit tijdelijk niet zo was zelf een oplossing te zoeken**. U slaagde u erin om in Athene na vier weken verblijf - en een korte periode dat u op straat sliep - opnieuw een tweede collectieve flat te regelen. Toen u niet onmiddellijk werk in Athene vond, was u vindingrijk genoeg om naar Kreta af te reizen waar u gedurende 20 tot 25 dagen als dagloner aan de slag ging waarbij u stenen verbrijzelde (CGVS p.19-20). Voorts was u in staat om met behulp van een Duitse vriend vanuit Kreta met het vliegtuig naar Duitsland te vliegen en daarna de bus naar België te nemen (CGVS p.15 en p.8).

- **U was na uw erkenning als vluchteling in Griekenland voorts in staat om zonder problemen de nodige procedures te doorlopen om uw officiële Griekse verblijfsdocumenten aan te maken, zoals uw Grieks reispaspoort en uw Griekse verblijfsvergunning.** U slaagde erin om van Samos naar Athene af te reizen (CGVS p.18-20), de procedure om er uw verblijfsdocumenten aan te vragen op te starten en uw documenten af te halen (CGVS p.15 en p.7). Deze elementen tonen aan dat u - mits enige inspanning - in staat bent om bepaalde procedures te doorlopen en er dus van uitgegaan kan worden dat u ook andere procedures bij de Griekse overheid en bij andere hulporganisaties kan doorlopen om onder andere ondersteuning op vlak van huisvesting, tewerkstelling, taalonderwijs en medische zorg te verkrijgen.

4.2. U beschikt over **eigen en bijkomende ondersteunde middelen** om uw vertrek van Gaza naar België, uw reis en uw verblijf in meerdere landen te bewerkstelligen. Verder heeft u **een zeker netwerk - zo staat u nog in contact met uw familieleden en vrienden - wat verder getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden.**

- U was financieel in staat om zelf uw reis en vliegtuigtickets van Gaza naar Europa te regelen. Zo bekostigde u met behulp van uw zussen (CGVS p.13 en document 7) en vriend [A.] uit Duitsland (CGVS p.8 en p.15) drie vliegtuigtickets tijdens uw reis van Gaza naar België en was u op dezelfde wijze in staat voor uw verblijf en onderhoud in zowel Egypte als Turkije te voorzien (CGVS p.14). Uit uw verklaringen en documenten - zoals de documenten van de geldtransfers die u in Griekenland ontving - blijkt dat u nog over een netwerk van familieleden en vrienden in Gaza en Europa beschikt waaronder die u indien nodig tijdelijk financieel kunnen ondersteunen (CGVS p.5, p.9 en p.16, document 4).

- Uit uw verklaringen blijkt dat het tot uw mogelijkheden behoort om zelf financieel redzaam te zijn. Zo verklaart u dat u in Gaza diverse jobs uitoefende om in uw eigen levensonderhoud te voorzien en om uw studies te betalen (CGVS p.11). Voorts komt uit uw verklaringen naar voren dat u er ook in Griekenland in slaagde om periodiek werk te vinden (CGVS p.16 en p.20). Dat u naast Arabisch ook basis Engels spreekt, en in België zelf een eerste inspanning doet om Nederlands te leren (CGVS p.4) getuigt verder van uw eigen zelfredzaamheid. Bovendien maakte u in België in samenwerking met uw centrum-assistent uw curriculum vitae op (document 9) en schreef u zich in bij een bedrijf dat bakstenen produceert om er te beginnen werken (CGVS p.4-5). Er kan aldus worden aangenomen dat u zelfredzaam bent en ook in staat bent om permanent werk in Griekenland te vinden, zeker indien u hiervoor de nodige inspanningen levert, waaronder het aanleren van de Griekse taal. Er kan ervan uit gegaan worden dat dit voor u - gezien uw scholing tot de twaalfde graad en uw eerdere werkervaringen - tot uw mogelijkheden behoort. Dat u in Gaza in staat was om te werken en in uw levensonderhoud te voorzien (CGVS p.11 en document 11) en daarnaast tijdelijk in Griekenland werkte (CGVS p.16 en p.20) maar niet in staat zou zijn om in Griekenland permanent werk te vinden en uw leven er op te bouwen kan bijgevolg niet overtuigen.

5. Hoewel niet ontkend wordt dat het opbouwen van een toekomst buiten uw land van herkomst geen sinecure is, getuigt uw houding tijdens uw verblijf in Griekenland **evenmin van een oprechte intentie om een duurzame toekomst in Griekenland uit te bouwen.** Dat u nooit effectief probeerde om zich in Griekenland te vestigen en er een toekomst uit te bouwen blijkt uit uw verklaringen;

- U werd op 28 februari 2024 in Griekenland als vluchteling erkend (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 20 februari 2025, punt 23; CGVS p.14-15; Document EUODAC-Hit M-Status Griekenland GR1SAM20231207567548 d.d. 10 september en 20 september 2024, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Enkele maanden na uw erkenning als vluchteling zou u uw Griekse verblijfsdocumenten, namelijk uw Griekse verblijfskaart (ADET) en uw Griekse reispaspoort (CGVS p.15 en p.7) in handen gekregen hebben. U benadrukt dat u van Griekenland naar Duitsland reisde in augustus 2024, ongeveer twee maanden nadat u uw Griekse verblijfsdocumenten, uw Grieks reispaspoort en uw Griekse verblijfskaart fysiek in handen kreeg (CGVS p.15).

Dat u na een periode van in totaal ongeveer tien maanden - van uw aankomst tot uw vertrek uit Griekenland en amper enige inspanningen van uwentwege besloot dat het onmogelijk is om een toekomst uit te bouwen in Griekenland kan niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel in Griekenland verbleef tot u uw Griekse verblijfsdocumenten in handen zou krijgen om daarna te vertrekken. U benadrukt voorts tijdens uw persoonlijk onderhoud dat het niet uw doel was om in Griekenland te blijven, maar er enkel geld wilde verdienen om naar België door te reizen. België was van in het begin uw reisdoel (CGVS p.6 en p.21). Dat u op deze wijze nalatend bent valt op, bovendien blijkt uit niets dat u enige pogingen gedaan heeft om als erkend vluchteling van de Griekse overheid eventueel bijkomende financiële ondersteuning te verkrijgen, hoewel deze mogelijkheid in Griekenland bestaat (CGVS p.24 en zie documenten toegevoegd aan het administratief dossier).

6. Volledigheidshalve moet opgemerkt worden dat u uw Griekse reispas na uw aankomst in België verbrandde uw Griekse verblijfskaart kapot maakte, enerzijds omdat u niet wilde dat anderen uw documenten zouden stelen, anderzijds omdat u niet naar Griekenland wil terugkeren (CGVS p.5-6). Uit objectieve informatie blijkt dat de belangrijkste problemen die personen met internationale bescherming in Griekenland ondervinden, verband houden met moeilijkheden om een verblijfsvergunning (ADET) te krijgen. **Het Commissariaatgeneraal benadrukt dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoont dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) vernietigt of verliest, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd.**

Ten eerste wijst het CGVS erop dat **het mogelijk is een duplicaat te krijgen** als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren of kapot is gegaan. Daartoe moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten. Zie Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/enus/articles/4985619341335>.

Ten tweede blijkt uit uw administratief dossier en uw verklaringen dat **uw Griekse verblijfsdocumenten nog niet verlopen zijn**. Zo is uw Griekse verblijfsvergunning geldig tot 27 februari 2027 en uw Grieks reispaspoort tot 21 april 2029 (Document CEDOCA: Aanvraag Derde landen: EUODAC-Hit M-Status Griekenland, d.d.10 april 2025, zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Hoewel de objectieve informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, is dit in uw dossier dus niet het geval.

7. Ten slotte wijst het Commissariaat-generaal erop dat u, zoals blijkt uit uw verklaringen en documenten tijdens uw verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland niet geconfronteerd werd met een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Bijgevolg moet worden vastgesteld dat u niet gedwongen werd om te vertrekken, maar dat dit integendeel het resultaat is van uw **eigen wil en uw persoonlijke keuze**.

Voorts herinnert zij eraan dat het Europees Hof van Justitie, zoals hoger aangegeven in de relevante rechtspraak, duidelijk oordeelde dat “deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid enkel bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, **buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om**, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.” Uit deze Europese jurisprudentie blijkt zodoende duidelijk dat enkel situaties van zeer verregaande materiële deprivatie die **niet** het gevolg zijn van de eigen wil en persoonlijke keuzes van de verzoeker zich kunnen verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet. Zulk een standpunt werd overigens ook reeds meermaals bevestigd door uw Raad (in deze zin, zie bijvoorbeeld: RvV 8 april 2022, nr. 271 058, RvV 11 februari 2022, nr. 268 167, RvV 12 mei 2021, nr. 254 471, RvV 25 maart 2021, nr. 251 679).

Aangezien het gebrek aan andere Griekse officiële documenten dan deze die u kreeg na uw erkenning als vluchteling en de stappen die u hieromtrent desgevallend dient te ondernemen in casu het logische gevolg is van uw persoonlijke beslissing om Griekenland te verlaten zonder dat u evenwel op overtuigende, individuele wijze aantoont dat u ten overstaan van Griekenland een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Handvest kan doen gelden, kunnen de eventuele moeilijkheden waarmee u in geval van terugkeer naar Griekenland kan worden geconfronteerd, **niet worden beschouwd als “buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om”** en kunnen zij zich derhalve niet verzetten tegen een niet-ontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, zoals uitgelegd door het HvJ-EU. Een andere uitlegging zou duidelijk in strijd zijn met de beginselen van de rechtspraak van het HvJ-EU inzake verzoeken om

*internationale bescherming die worden ingediend door personen die reeds internationale bescherming in een andere lidstaat van de Europese Unie genieten.*

**8. De andere niet eerder besproken documenten die u neerlegt ter staving van uw dossier kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen.** Zo bieden uw ingediende identiteitsdocumenten zoals de eerste pagina van uw Palestijns paspoort en uw Palestijnse identiteitskaart (documenten 1 en 2) een indicatie van uw identiteit en herkomst, wat hier op zich niet onmiddellijk betwist wordt. Daarnaast biedt uw URWA familiale registratiekaart (document 5) en de overlijdensakte van uw vader (document 16) een indicatie van uw familiale banden. Tenslotte geven het document waarop job-opportunities bij EUBAM in Rafah vermeld worden en de foto van uw vernield huis en wijk louter een zeker inzicht op de situatie in Gaza, maar veranderen zij bovenstaande appreciatie niet.

*Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.*

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Gaza.”*

### **2. Het verzoekschrift**

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 57/6, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het beginsel van de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker betoogt dat de beslissing niet genomen werd binnen de in de wet voorziene termijn van vijftien werkdagen en verwijt de commissaris-generaal niet te motiveren waarom die termijn niet nageleefd werd. Hij meent dat hij erop mocht vertrouwen dat zijn verzoek niet meer niet-ontvankelijk zou worden verklaard.

Vervolgens meent hij dat de bestreden beslissing geen specifieke informatie bevat over het actueel karakter van zijn statuut in Griekenland en het verblijfsrecht waarover hij zou (kunnen) beschikken. Daardoor kan volgens hem niet worden gesteld dat hij actueel of op het moment van het nemen van de bestreden beslissing over internationale bescherming beschikt in Griekenland. Hij preciseert dat hij enkel erkend heeft dat hij tijdens zijn verblijf in Griekenland kon beschikken over een verblijfsstatuut, maar niet dat die thans nog actueel is. Volgens hem moet minstens aangenomen worden dat de actualiteit van zowel zijn beschermingsstatus als de daaraan gekoppelde verblijfstitel ter discussie staat. Hij licht toe dat hij Griekenland verlaten heeft in augustus 2024, hij er sindsdien niet meer woonachtig is, hij er geen domicilie meer heeft en de Griekse autoriteiten de verkregen internationale bescherming kunnen intrekken of beëindigen. Volgens hem dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, zodat er aanvullende onderzoeksmaatregelen kunnen bevolen worden, met name dat de nodige informatie wordt opgevraagd bij de Griekse autoriteiten over het actueel karakter van de internationale bescherming dewelke hij heeft verkregen in Griekenland en het hieraan gekoppelde verblijfsrecht.

Ondergeschikt wijst hij erop dat de commissaris-generaal de verplichting heeft om objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens te verzamelen over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en de slechte behandeling waaraan zij het risico lopen te worden blootgesteld in geval van terugkeer. Hij zet in dit verband uiteen dat hij in Griekenland geen bescherming geniet tegen refoulement en dat hij bij een terugkeer een risico loopt op onmenselijke en vernederende behandeling, hetgeen het beschermingsstatuut in Griekenland volgens hem niet effectief maakt. In het bijzonder wijst hij op het gebrek aan huisvesting, voldoende werkgelegenheid, onderwijs, ondersteuning en medische bijstand in Griekenland in zijn specifieke situatie.

Hij wijst erop dat hij toegelicht heeft dat hij gedwongen werd om Griekenland te verlaten en verwijst hiervoor naar zijn verklaringen. Hij meent dat hij zonder succes stappen ondernomen heeft om zijn verblijf in Griekenland op te bouwen en hiertoe verschillende initiatieven nam maar er niet in geslaagd is. Hij verwijt de commissaris-generaal niet te concretiseren welke stappen hij dan nog had kunnen nemen om zijn leven er op te bouwen. Hij voegt toe dat hij in Griekenland sinds augustus 2024 geen band of huisvesting heeft, waardoor het niet van hem verwacht kan worden ernaar terug te keren. Hij benadrukt dat het niet mogelijk was om er een menswaardig bestaan uit te bouwen, waardoor hij genoodzaakt was om het land te verlaten. Hij wijst vervolgens op de grote administratieve problemen die hij zal kennen in verband met zijn verblijfsdocumenten. Verwijzend naar het AIDA rapport van 8 juni 2023, het Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van juni 2022 en naar het rapport *'Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio economic rights'* van RSA/PRO ASYL van maart 2023 stelt hij dat duidelijk blijkt dat de situatie van begunstigen van internationale bescherming in Griekenland de laatste jaren steeds moeilijker is geworden op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten. Verzoeker besluit dat het onderzoek van de commissaris-generaal onzorgvuldig gevoerd werd en dat niet blijkt dat er voor hem (effectieve) mogelijkheden zouden zijn om een menswaardig leven op te bouwen in Griekenland, in tegenstelling tot hetgeen wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Hij stipt aan dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terecht zal komen in een toestand van achterstelling die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid in het licht van artikel 4 van het Handvest.

Voorts betoogt hij dat de RSA een vermoeden van tekortkoming van de Griekse overheid vooropstelt en dat uit de meest recente informatie blijkt dat de situatie veel erger is dan geschetst in vroegere rapporten. Hij verwijst hiervoor naar het verslag van de RSA van 7 april 2025 en stelt dat er geen sprake is van een vermoeden van bescherming door de Griekse autoriteiten. Hij meent dat het aan het CGVS is om *in concreto* aan te tonen dat de bescherming die hij in Griekenland kreeg nog actueel, efficiënt en effectief is. Hij wijst op het vertrouwensbeginsel en meent dat er ongelijke behandeling is tussen de Griekse statushouders en de Griekse onderdanen, niet alleen voor grondrechten, maar ook voor bestaansondersteunende maatregelen. Zo stipt hij aan dat uit het AIDA verslag van 2024 blijkt dat statushouders uitgesloten worden van de mogelijkheid tot gezinshereniging. Volgens hem is de toestand voor de personen die Griekenland verlaten hebben en terugkerende statushouders nog erger omdat zij hun netwerk verloren zijn door het tijdsverloop dat zij in het buitenland verbleven. Hij verwijt het CGVS zijn situatie te verslechteren door de termijnen voor de ontvankelijkheidsbeslissing niet na te leven. Hij voert aan dat hoewel de commissaris-generaal toegeeft dat de levensomstandigheden van asielzoekers en vluchtelingen in Griekenland als problematisch en precair kunnen aangemerkt worden, zodanig dat de toegang tot de basisvoorzieningen (huisvesting, voeding, hygiëne, medische zorgen) bemoeilijkt kan worden, zij geen enkel concreet onderzoek naar deze omstandigheden voert. Hij wijst op het RSA verslag van april 2025 en stelt dat het bekomen van huisvesting een opgave is. Hij merkt eveneens op dat de HELIOS-programma's eindigen en dat zelfs al zouden deze eerstdaags opgestart worden, het duidelijk is dat de kans dat hij ervan zou kunnen genieten onbestaande is. Hij voert aan dat de doelstellingen van het programma volgens de RSA onder de noden zitten. Hij gaat eveneens in op de problemen die in het rapport van de RSA van 7 april 2025 aangekaart worden betreffende de toegang tot werk, tot taallessen, tot sociale zekerheid en tot gezondheidszorg. Voorts verwijst hij naar verschillende bronnen, waarvan hij de weblinks toevoegt, en meent hij dat deze de schrijnende situatie in Griekenland bevestigen. Zo merkt hij op dat medische en/of psychologische hulp en bijstand niet beschikbaar of toegankelijk zijn. Hij verwijt de commissaris-generaal een selectieve lezing van de verslagen met betrekking tot de Griekse documenten, waarbij hij verwijst naar het verslag van de RSA van 7 april 2025. Volgens hem blijkt uit een lezing van deze tekst niet dat het hebben van een AFM-nummer de toegang tot de rechten vrijwaart, nu er enkel wordt vermeld dat dit nummer een pre-vereiste is. Hij benadrukt dat men naast de AFM ook een actieve AMKA dient te hebben. Hij stipt aan dat de AMKA automatisch gedeactiveerd wordt na het verlopen van de termijn op de verblijfsvergunning, maar ook wanneer het wettelijk verblijf in het land onderbroken wordt. Volgens hem is niet aangetoond dat hij een AMKA gekregen heeft en is deze hoe dan ook intussen gedeactiveerd omdat hij al lang niet meer legaal in Griekenland verblijft. Vervolgens kaart hij aan dat het CGVS onterecht optimistisch is voor wat betreft de mogelijkheid om documenten te hernieuwen of een duplicaat te krijgen van de ADET. Hij werpt op dat zijn ADET ongeldig wordt van zodra een verlies wordt aangegeven bij de Griekse autoriteiten, wat automatisch gevolgen heeft voor de geldigheid van de AMKA en AFM. Hij stelt dat het verre van zeker is dat zijn documenten bij terugkeer naar Griekenland nog geldig zullen zijn. Hij betoogt dat hij minstens zes maanden voor het verstrijken van zijn ADET de vernieuwing zou moeten vragen en dat het voor hem zeer moeilijk zal zijn om zich gedurende deze periode staande te houden. Volgens hem zal hij met de 'catch 21' geconfronteerd worden en verstoken blijven van zijn rechten. Daarnaast stelt hij dat het AIDA verslag van 2024 bevestigt dat de mogelijkheden om de taal te leren totaal onvoldoende zijn. Tot slot citeert hij uit een arrest van het Hof van Justitie van de EU, stellende dat de nationale autoriteit verplicht is om het beschermingsverzoek individueel, volledig en actueel te onderzoeken. Volgens hem is het dan ook noodzakelijk om het volledige dossier en de beslissing van de Griekse autoriteiten op te vragen.

### 3. Nieuwe stukken

3.1. Op 4 november 2025 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarin zij refereert aan volgende nieuwe stukken, waarvan zij de weblinks vermeldt:

- AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, 24 juni 2024;
- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, september 2025;
- Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024;
- RSA/PRO ASYL, *Beneficiaries of international protection in Greece. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2024;
- RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, april 2025;
- De Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025;
- CEDOCA, *COI FOCUS GRECE Aide aux migrants*, 25 juli 2025;
- CEDOCA, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 september 2025;
- Bundesverwaltungsgericht, Pressemitteilung nr. 30/2025, 16 april 2025; Bundesverwaltungsgericht, *Jugement BVerwG 1 C 18.24*, 16 april 2025;
- Verwaltungsgerichtshof Kassel, Pressemitteilung, 2 september 2024;
- Bundesverfassungsgericht, beslissing van 1 april 2025 – 2BvR 1425/24.

3.2. Op 7 november 2025 maakt verzoeker een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet waarbij hij refereert aan volgende nieuwe stukken, waarvan hij telkens de weblinks vermeldt:

- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, september 2025;
- RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, april 2025;
- RSA, *No support for refugees returned to Greece*, 20 maart 2025;
- CEDOCA, *COI Focus Griekenland. HELIOS+ en Helios Junior*, 17 september 2025;
- CEDOCA, *COI FOCUS GRECE Aide aux migrants*, 25 juli 2025;
- Greece Refugee Info, *Health Care*, 10 augustus 2025;
- UNRWA, *UNRWA Situation Report #108 on the situation in the Gaza Strip and the West Bank, including East Jerusalem*, 21 mei 2024;
- UN News, *UNRWA seeks \$1.2 billion to meet urgent needs in Gaza and the West Bank*, 24 april 2024;
- Aljazeera, *What is UNRWA and why is it important for Palestinians?*, 1 februari 2024;
- BBC, *UN agency runs out of food aid in Gaza after Israeli blockade*, 25 april 2025;
- BBC, *Very, very toxic: The risk of asbestos in Gaza's rubble*, 25 april 2025;
- OHCHR, *Israel has committed genocide in the Gaza Strip, UN Commission finds*, 16 september 2025;
- De Tijd, *VN-commissie bestempelt oorlog in Gaza als genocide: Berekende daden om volk te vernietigen*, 16 september 2025.

Hij verwijst eveneens naar volgende rechtspraak:

- Hof van Justitie van de Europese Unie, Zaak C-735/22 QY t. Bondsrepubliek Duitsland, 18 juni 2024;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 328 913 van 26 juni 2025;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 327 191 van 23 mei 2025;
- Hof van Justitie van de Europese Unie, Zaak C-563/22 SN en LN t. Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite, 13 juni 2024;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 320 159, 16 januari 2025;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 323 826, 24 maart 2025;
- Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nr. 310 390, 22 juli 2024.

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer, waarbij hij refereert aan volgende stukken, waarvan hij telkens de weblinks vermeldt:

- AIDA/ECRE, *Country Report : Greece. Update 2024*, september 2025;
- RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, april 2025;
- RSA, *No support for refugees returned to Greece*, 20 maart 2025;
- Greece Refugee Info, *Health Insurance*, 10 augustus 2025;
- RSA, *Recognised refugees statistics in Greece: first half of 2025*, 30 september 2025.

#### 4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU.

Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze al internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Griekenland op 6 december 2023 een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft, hij op 28 februari 2024 de vluchtelingenstatus werd toegekend en hij in bezit gesteld werd van een Griekse verblijfsvergunning, geldig van 28 februari 2024 tot 27 februari 2027 en van een Grieks reisdocument geldig van 22 april 2024 tot 21 april 2029 (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1). Voorgaande is in overeenstemming met de landeninformatie waaruit blijkt dat erkende vluchtelingen in Griekenland een verblijfsrecht krijgen voor drie jaar met mogelijke verlenging (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, d.d. september 2024, p. 13; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2023*, p. 243).

Door louter te betogen dat geen informatie voorligt waaruit blijkt dat zijn status nog actueel is en erop te wijzen dat hij sinds augustus 2024 niet meer in Griekenland woont, brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij actueel niet meer over een beschermingsstatus zou beschikken. Hij brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Bijgevolg wordt vermoed dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land, met name Griekenland.

Om deze reden werd verzoekers beschermingsverzoek niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel, vervat in artikel 33, lid 2, a) van de richtlijn 2013/32/EU.

4.3. Dit wederzijds vertrouwensbeginsel betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden en wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van

zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4.4. Verzoeker betoogt in essentie dat hij bij een terugkeer naar Griekenland een reëel risico loopt om terecht te komen in een situatie van materiële deprivatie, wat een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

4.5. Vooreerst wordt de situatie onderzocht van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en dit op basis van de meest recente en volledige landenrapporten zoals beschikbaar in de huidige fase van de procedure.

In de door beide partijen aangebrachte verschillende rapporten wordt de huidige situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland onderzocht, zowel wat betreft de inhoud van de in de artikelen 24 tot en met 35 van de richtlijn 2011/95/EU bedoelde voordelen waarop zij als begunstigden van internationale bescherming aanspraak maken, als wat betreft de toegang tot deze voordelen.

Uit de verstreekte informatie blijkt duidelijk dat de situatie van statushouders in Griekenland moeilijk blijft op het vlak van huisvesting, werkgelegenheid en toegang tot de sociale en gezondheidszorgdiensten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het beleid van de Griekse autoriteiten erop gericht is van begunstigden van internationale bescherming te verwachten dat zij zelfstandig zijn en voor hun eigen bestaansmiddelen zorgen, terwijl zij belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels moeten overwinnen om toegang te krijgen tot bepaalde officiële documenten en zij – zeker wanneer zij terugkeren uit een andere lidstaat en niet (meer) over geldige verblijfsdocumenten beschikken – kunnen worden geconfronteerd met substantiële belemmeringen om hun rechten voor een potentieel lange wachtperiode te kunnen doen gelden. Dit betekent dat het voor statushouders moeilijk kan zijn om zelfstandig hun rechten te doen gelden en in de meest elementaire behoeften als voedsel, onderdak en stromend water te voorzien.

Griekenland kent een algemeen juridisch en beleidskader, dat gericht is op een algemene integratie in de Griekse samenleving van statushouders en het faciliteren van de overgang van verzoeker naar statushouder. In februari 2022 heeft Griekenland een nationale strategie voor integratie vastgesteld waarin de noodzaak van een alomvattende integratieaanpak wordt erkend. Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de algemene integratie van statushouders in de Griekse samenleving trachten te bevorderen. Tekortkomingen in de uitvoering van de bestaande wetgeving vormen evenwel een aanzienlijke belemmering voor een soepele integratie. Deze belemmeringen hebben onder meer betrekking op de afgifte en verlenging van verblijfsvergunningen, formaliteiten voor de afgifte van basisdocumentatie (zoals de gezondheidsverzekering, bankrekeningen, belastinggegevens), erkenning van kwalificaties, toegang tot werk en scholing, toegang tot huisvesting en in het algemeen een gebrek aan huisvesting in Griekenland (Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 12-14).

Uit de landeninformatie volgt dat statushouders bepaalde persoonlijke documenten en gegevens nodig hebben die elementair zijn om in Griekenland toegang te verkrijgen tot basisvoorzieningen. Het gaat meer bepaald om de afgifte van een Griekse verblijfsvergunning (hierna: ADET), die wordt afgeleverd op basis van de internationale beschermingsstatus, een fiscaal registratienummer (hierna: AFM) en een sociale zekerheidsnummer (hierna: AMKA). Het al dan niet beschikken over deze officiële documenten is aldus belangrijk voor de vraag of statushouders in Griekenland het risico lopen om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Uit de landeninformatie blijkt dat het bezit van een geldige ADET immers een voorwaarde is voor het verkrijgen van een AMKA, terwijl het bezit van een AFM al dan niet indirect, een voorwaarde vormt voor, o.a., het openen van een bankrekening, het huren van een woning, toegang tot de arbeidsmarkt of het verkrijgen van een AMKA, en het bezit van een AMKA een voorwaarde uitmaakt om, o.a., toegang te krijgen tot sociale uitkeringen, (gratis) gezondheidszorg en de arbeidsmarkt (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 12, 24; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 264-266). Naast voormelde documenten hebben statushouders in Griekenland ook een reisdocument nodig om een bankrekening te openen of om toegang te hebben tot het platform van het

ministerie van Financiën (AADE) en het online belastingplatform Taxisnet (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 256-257). Zowel erkende vluchtelingen als subsidiaire beschermden kunnen reisdocumenten van de Griekse overheden verkrijgen (*ibid.*, p. 253-257). Statushouders moeten evenwel belangrijke administratieve en bureaucratische obstakels overwinnen om toegang te krijgen tot voormelde officiële documenten. Het verkrijgen en vernieuwen van bepaalde documenten blijkt vaak complex te zijn, waarbij administratieve obstakels veel statushouders ervan weerhouden de documenten te verkrijgen die nodig zijn voor de toegang tot fundamentele socio-economische basisrechten zoals de gezondheidszorg, huisvesting, sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, onderwijs, het openen van een bankrekening en zelfs juridische bijstand onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 4-6, 20 en 22; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 236-239).

#### A. Eerste afgifte van een ADET

Volgens de zogenaamde ADET-verordening wordt de beslissing tot afgifte van de ADET in principe opgenomen in de beslissing tot toekenning van de internationale beschermingsstatus die door de asielautoriteiten of door de beroepsinstantie wordt afgegeven. In elk geval moet de beslissing tot afgifte van een ADET aan de begunstigde worden meegedeeld op dezelfde dag als de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. Dit is overeenkomstig een omzendbrief van het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Ondanks deze regel geeft de Griekse asieldienst op dit moment nog steeds ADET-beslissingen als aparte administratieve handelingen af, die ze samen met de beslissing over de goedkeuring van de asielaanvraag aan de betrokken statushouder meedeelt.

Vervolgens moeten statushouders binnen de zes maanden per e-mail een afspraak met de Griekse politie om de nodige documenten en vingerafdrukken voor de daadwerkelijke fysieke afgifte van een ADET voor te leggen. De Griekse politie tracht de afspraken binnen de 10 dagen na de e-mail vast te leggen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen, met pasfoto's en een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt. Het duurt vervolgens 1 tot 2 maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk verwittigd dat hun ADET gedrukt is en/of klaar is om het worden opgehaald. Wekelijks verschijnen er online lijsten met de zaaknummers waarvan de ADET-kaarten klaar liggen om te worden afgehaald. Er wordt van statushouders verwacht dat zij deze lijsten dagelijks nakijken (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 5-17; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 236-239).

#### B. Afgifte van een AFM

Sinds 31 december 2020 wordt automatisch een AFM aangemaakt bij het beschermingsverzoek. Personen die na die datum een verzoek om internationale bescherming indienen, krijgen bijgevolg automatisch een AFM wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen. De instanties die belast zijn met de registratie van hun verzoek vervolledigen de procedure voor de uitgifte van een AFM online en reiken daarbij een AFM-certificaat uit aan de verzoekers. Een statushouder die na december 2020 een beschermingsverzoek indiende zou in principe een AFM moeten hebben. Persoonlijke gegevens worden echter niet automatisch geactualiseerd door de Griekse overheden eens er internationale bescherming is verleend. Statushouders moeten daartoe een afspraak maken met het bevoegde belastingkantoor (DOY). Dit is evenwel niet mogelijk indien de ADET is verstreken. Personen die automatisch een AFM kregen bij het indienen van hun verzoek om internationale bescherming, en vervolgens internationale bescherming en een ADET hebben verkregen, kunnen geen TAXISnet-codes, die noodzakelijk zijn voor transacties met AADE en andere publieke diensten, aanmaken zonder voorafgaandelijk hun gegevens te hebben geactualiseerd bij het belastingkantoor. Aanvragen voor TAXISnet-codes moeten online gebeuren via het AADE-platform dat enkel beschikbaar is in Grieks. Na de aanvraag wordt een afspraak gemaakt met het bevoegde belastingkantoor om de TAXISnet-codes te ontvangen.

Personen die voor 31 december 2020 geen AFM hebben verkregen en wiens ADET nog geldig is, kunnen een AFM aanvragen via een videogesprek met een medewerker van de bevoegde autoriteit. Ook kan een AFM aangevraagd worden door een bezoek van de persoon of een gemachtigde aan het plaatselijke belastingkantoor (DOY) in de woonplaats van de statushouder. Bij de registratie bij dit belastingkantoor wordt om een adresbewijs gevraagd. Dit kan een certificaat van een opvanglocatie zijn, een energierekening of een kopie van een huurcontract op naam van de statushouder.

Statushouders die dakloos zijn of geen adresbewijs kunnen overleggen, kunnen geen AFM verkrijgen. Als gevolg hiervan kunnen zij geen belastingaangifte doen of een belastingverklaring ontvangen (Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19-20; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 20-21).

### C. Afgifte en activering van een AMKA

Een AMKA, dit is een sociale zekerheidsnummer, is vereist voor de toegang tot sociale uitkeringen, de gezondheidszorg en de arbeidsmarkt. Samen met de afgifte van de verblijfsvergunning is de Griekse asieldienst verplicht om statushouders te informeren dat zij voortaan in aanmerking komen voor een AMKA en dat zij binnen één maand de wettelijk vereiste stappen moeten ondernemen om dit nummer aan te vragen (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, 18 september 2025, p. 236). Om een AMKA te verkrijgen, moet de statushouder de Griekse autoriteiten vragen om zijn voorlopig sociale zekerheidsnummer (toegekend aan verzoekers om internationale bescherming om tijdens de behandeling van hun verzoek toegang te krijgen tot de gezondheidszorg, zgn. PAAYPA) om te zetten in een AMKA, een sociale zekerheidsnummer. Deze omzetting gebeurt binnen een maand na de afgifte van de ADET. De omzetting gebeurt niet automatisch maar moet worden gevraagd. Obstakels en langdurige wachttijden voor het verkrijgen van een ADET kunnen de afgifte van een AMKA beïnvloeden en dus ook de toegang voor statushouders tot het gezondheidszorgsysteem.

Sinds een nieuwe ministeriële verordening van december 2023 (hierna: AMKA-verordening), is de afgifte van een AMKA vanaf 1 april 2024 gekoppeld aan de voorwaarde van *“een geldige verblijfstitel in het land met toegang tot de arbeidsmarkt”*. De redenering hierachter is dat mensen die hun ADET niet verlengen geen belang meer hebben bij een AMKA, aangezien zij niet meer in Griekenland verblijven en daarom niet meer onder het Griekse sociale zekerheidsstelsel vallen. Deze verordening is ingegeven vanuit de gedachte om arbeidsmigratie en sociale zekerheid aan elkaar te koppelen. Een onbedoeld gevolg is dat de AMKA van statushouders bij het aflopen van hun ADET wordt gedeactiveerd, ook indien er een verlengingsaanvraag in behandeling is. De aanvraag voor een AMKA moet in persoon gebeuren voor een zgn. KEP of e-EFKA. Sinds 22 december 2024 vallen de uitgifte, activering en reactivering van de AMKA evenwel onder de verantwoordelijkheid van het ministerie van Migratie en Asiel.

Sinds 1 april 2024 wordt een AMKA, het sociale zekerheidsnummer, na voorlegging van een geldige ADET, bij een eerste afgifte inactief afgegeven. Om de daarbij horende rechten van o.m. gezondheidszorg en sociale bijstand te genieten, moet dit AMKA nummer vervolgens worden geactiveerd. In tegenstelling tot wat in de wet is bepaald, kunnen statushouders hun AMKA niet onder dezelfde voorwaarden activeren als Griekse burgers. Artikel 6 (5) van de AMKA-verordening bepaalt dat derdelanders hun wettelijk verblijf alsook hun verblijf in Griekenland moeten aantonen en stipuleert welke stukken daartoe moeten worden voorgelegd.

Wettelijk verblijf wordt in beginsel aangetoond door het voorleggen van een geldig paspoort van een derde land of een geldig reisdocument alsook een geldige verblijfstitel voor Griekenland met recht op toegang tot de arbeidsmarkt. Hierbij moet echter worden opgemerkt dat statushouders zijn vrijgesteld van het voorleggen van een geldig paspoort of reisdocument, zodat het voorleggen van een geldige ADET in beginsel volstaat als bewijs van wettelijk verblijf (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 23). Het bewijs van verblijf in het land kan bestaan uit één van de volgende documenten: eigendomsbewijs, huurovereenkomst, verklaring van vrije concessie of gastvrijheid, verblijfsbewijs in het kader van een huisvestingsprogramma voor vluchtelingen. Daklozen kunnen dit document vervangen door een certificaat van gebruik van een slaapzaal of een certificaat afgegeven door de gemeentelijke sociale dienst of het gemeenschapscentrum. Gedetineerden moeten een certificaat van detentie overleggen. Daarnaast moeten statushouders ook een certificaat van aanwerving van een werkgever of een arbeidsovereenkomst die is geüpload in het informatiesysteem van het ministerie van Werkgelegenheid (ERGANI) of een verklaring van de bevoegde belastingdienst dat men als zelfstandige is begonnen voorleggen. Met deze laatste voorwaarde behandelt de Griekse wet statushouders anders dan Griekse en Unieburgers, voor wie de bovenstaande vereisten alternatief en niet cumulatief gelden. De eis dat alle statushouders een certificaat van aanwerving van een werkgever of een in ERGANI geüpload arbeidscontract of een verklaring van zelfstandig ondernemerschap van de bevoegde belastingdienst moeten indienen voor de activering van de AMKA, heeft tot gevolg dat statushouders die nog niet werken of vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, automatisch worden uitgesloten van toegang tot openbare gezondheidszorg en sociale voorzieningen.

De Griekse ombudsman en de Europese Commissie hebben hierover reeds hun bezorgdheden geuit. Het Griekse ministerie van Migratie en Asiel heeft toegegeven dat een wetwijziging nodig is, die tot nu toe niet is doorgevoerd. Ten slotte zorgt de eis van een ‘geldige’ ADET voor een actieve AMKA voor ernstige problemen in de praktijk, omdat de AMKA automatisch wordt gedeactiveerd op de dag nadat de verblijfsvergunning is verlopen, als deze niet is verlengd of als de internationale of tijdelijke beschermingsstatus is ingetrokken. Dit betekent dat de eventuele lange wachttijden voor de verlenging van de ADET (zie infra) onvermijdelijk invloed hebben op de activeringsstatus van de AMKA. (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 22-24; Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland, september 2024*, p. 20-22; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 202, 266-267)

### D. Afgifte van reisdocumenten

Het verkrijgen van een reisdocument in Griekenland voor statushouders gebeurt niet automatisch. Dit document kost 84 euro voor volwassenen en 73 euro voor kinderen. Om het te verkrijgen, moeten statushouders bij het bevoegde paspoortbureau een afspraak maken om een aanvraag in te dienen. Zij moeten daarvoor alle vereiste documenten (inclusief het betalingsbewijs via een Grieks online platform) voorleggen, zoals hun geldige ADET, het elektronische betalingsbewijs, pasfoto's) voorleggen. Personen die subsidiaire bescherming genieten, moeten ook een verklaring van hun diplomatieke dienst overleggen waarin wordt bevestigd dat zij geen nationaal paspoort kunnen verkrijgen. Deze stap brengt extra kosten met zich mee. Om te weten of het reisdocument klaar is, moet een lijst worden geraadpleegd die regelmatig online wordt gepubliceerd. Een reisdocument kan alleen persoonlijk worden afgehaald bij het regionaal asielkantoor (RAO) in Athene, Thessaloniki of Kreta (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 253-257; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 18-19).

De situatie van statushouders in Griekenland en bij hun terugkeer kan derhalve precair en problematisch zijn, wat onder meer is te wijten aan de administratieve obstakels op het vlak van onder meer toegang tot huisvesting, werkgelegenheid en socio-economische en medische hulp waarmee zij worden geconfronteerd en waardoor zij in schrijnende levensomstandigheden kunnen terechtkomen.

#### E. Huisvesting

Wat huisvesting voor statushouders betreft, blijkt uit de informatie waarover de Raad beschikt dat van statushouders in Griekenland wordt verwacht dat zij het opvangcentrum waar zij verbleven 30 dagen na het verkrijgen van hun status verlaten en dat zij daarna zelf op zoek gaan naar huisvesting (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 3).

Het zogenaamde HELIOS-project (Hellenic Integration Support for Beneficiaries of International Protection) was in de periode van juli 2019 tot juli 2022 het voornaamste officiële integratieprogramma in Griekenland voor statushouders. Het HELIOS-project werd geïmplementeerd door de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) met de steun van de EU ten bedrage van 60 miljoen euro en de bijstand van verschillende NGO's en lokale besturen. Sinds 1 januari 2022 werden het beheer en de financiering van het HELIOS-project overgenomen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. Dit is tot op heden het belangrijkste integratieproject in Griekenland geweest. Via dit project hebben 47.753 begunstigden van internationale bescherming welkomstcursussen, scholing en ondersteuning bij het vinden van werk gekregen. Het project verleende ook huisvestingssteun en organiseerde activiteiten die mensen hielpen aansluiting te vinden en een bijdrage te leveren aan hun nieuwe gemeenschap. Vanaf de start van het project tot 31 oktober 2024 hebben 10 816 huishoudens actieve ondersteuning in de vorm van huursubsidie ontvangen. Het HELIOS-project liep officieel af op 30 november 2024 en was reeds gestopt met het ontvangen van nieuwe inschrijvingen en het verlenen van de meeste essentiële diensten sinds 1 september 2024.

Het werd vanaf januari 2025 vervangen door het HELIOS+-project, gefinancierd door het Europees Sociaal Fonds (ESF+) om de voortzetting van dit integratieprogramma op lange termijn te waarborgen. Daarnaast werd er ook een HELIOS Junior programma opgestart. HELIOS+ en HELIOS Junior zijn twee integratieprogramma's van de IOM, gericht op begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming in Griekenland. Beide programma's zijn mee ontworpen door het Griekse ministerie van Migratie en Asiel. De IOM coördineert de programma's en Griekse niet-gouvernementele organisaties (NGO's) of Griekse afdelingen van internationale NGO's voeren deze in heel het land uit. Het aantal begunstigden, het budget en de looptijd van HELIOS+ liggen per regio vast in toekenningsbesluiten van de nationale overheid. Deze aspecten variëren van regio tot regio. HELIOS+ loopt van 1 januari 2025 tot ten laatste 30 juni 2027. Ook HELIOS Junior heeft een vastgelegd aantal begunstigden en loopt tot mei 2027. De IOM bepaalt de toelatingscriteria. Dit project sluit volgens de IOM volledig aan bij de Nationale Strategie voor Integratie van de Griekse overheid, maar met een specifieke focus op het verbeteren van de inzetbaarheid op de arbeidsmarkt.

HELIOS+ verstrekt een of meerdere integratiediensten aan begunstigden van internationale of tijdelijke bescherming, met focus op vijf domeinen:

- loopbaanbegeleiding en aansluiting op de arbeidsmarkt via training en contact met werkgevers;
- individuele ondersteuning inzake toegang tot sociale en openbare diensten;
- integratiecursussen met taalonderwijs Grieks en de cursus "the European way of life", en vorming in sociale vaardigheden;
- huisvestingsondersteuning voor zelfstandig wonen: met huursubsidies voor maximaal twaalf maanden en een eenmalige bijdrage in de installatiekosten (bijdrage zelfstandig leven), en hulp bij het zoeken van een verblijf;
- gemeenschapsgerichte activiteiten die sociale cohesie en culturele uitwisseling stimuleren.

Statushouders die een huursubsidie ontvangen, moeten verplicht deelnemen aan de vormingen in de volgende drie domeinen: de individuele loopbaanbegeleiding, de individuele ondersteuning bij sociale en openbare diensten en alle integratiecursussen.

Het HELIOS+-programma richt zich op twaalf van de dertien regio's van het land. Volgens de factsheet van de IOM zijn er per 31 juli 2025 acht HELIOS+-centra verdeeld over zes regio's. Er zijn twee centra in Centraal-Macedonië en Kreta en telkens één centrum in Attica, Peloponnesos, Thracië en West-Griekenland. Deze centra zullen de bestaande Integratiecentra voor Migranten (Kéntro Ensomátosis Metanastón, KEM) aanvullen en samenwerken met lokale diensten. De IOM zegt te focussen op regio's en gemeenten waar nog geen integratiecentra bestaan. De bestaande KEM's geven aan migranten informatie, vorming, advies en ondersteuning bij integratie, juridische kwesties, sociale diensten en toegang tot de arbeidsmarkt. Ze werken samen met lokale instanties en verwijzen door naar gespecialiseerde diensten. Het personeel bestaat uit onder andere een intercultureel bemiddelaar, een maatschappelijk werker, een migratiejurist en een psycholoog. De website van het ministerie voor Migratie en Asiel vermeldt tien KEM's in zes regio's.

Kandidaten voor het HELIOS+-programma moeten volgens de procedure voldoen aan de drie volgende criteria: (i) wettelijke status: ze moeten officieel een besluit hebben gekregen van de Griekse asiendienst waarin internationale bescherming is toegekend (vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming), of ze moeten begunstigen zijn van tijdelijke bescherming in Griekenland op basis van het Uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382 van de Raad van de Europese Unie, of ze moeten via gezinsherenigingsprocedures met een vluchteling naar Griekenland zijn overgeplaatst volgens de relevante wetgeving, of ze moeten een verblijfsvergunning van gelijke duur hebben als gezinsleden van een begunstigde van internationale bescherming volgens de relevante wetgeving;

(ii) arbeidsstatus: aanvragers moeten op het moment van registratie bij HELIOS+ werkloos zijn, met een geldige werkloosheidskaart van de openbare dienst voor arbeidsvoorziening (Dimosia Ypiresía Apaschólisis, DYPA);

(iii) registratietermijn: begunstigen moeten zich binnen een termijn van maximaal 24 maanden registreren vanaf het moment dat zij een bepaalde juridische status hebben gekregen. Iemand die meer dan 24 maanden geleden een van deze beslissingen heeft ontvangen, komt bijgevolg niet in aanmerking. De exacte registratietermijn kan afhankelijk van de regio ook minder dan 24 maanden zijn, want de looptijd van HELIOS+ verschilt van regio tot regio. Verder moeten begunstigen zich uiterlijk zes maanden vóór de einddatum van het betreffende regionale project inschrijven.

Deelname aan HELIOS+ is mogelijk voor een periode van maximaal 18 maanden.

Er is een bezorgdheid dat het nieuwe HELIOS+-project lijkt te zijn ontworpen op een kleinere schaal die niet beantwoordt aan de werkelijke behoeften van de vluchtelingenpopulatie in Griekenland (Cedoca, *COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*, 17 september 2025, p. 2-12; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 29-30; Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 12-13).

HELIOS Junior richt zich volgens de website van de IOM op voormalige niet-begeleide minderjarigen die legaal in Griekenland verblijven (Cedoca, *COI Focus Griekenland: Helios+ en Helios Junior*, 17 september 2025, p. 13-17).

Het risico voor statushouders in Griekenland om, na de periode van 30 dagen waarin zij hun opvangplaats moeten verlaten na het verkrijgen van internationale bescherming, in een situatie van dakloosheid terecht te komen, is zeer groot. Het is immers zeer moeilijk om binnen die periode van 30 dagen de nodige documenten en middelen te verkrijgen om hun integratie te starten en huisvesting te verkrijgen.

Voor het verkrijgen van een huisvestingstoelage is een verblijf van minstens 5 jaar in Griekenland vereist waardoor statushouders vaak niet aan deze voorwaarde voldoen. Zelfs statushouders die het HELIOS-programma hebben doorlopen, dreigen opnieuw dakloos te worden nadat hun huurtoeslag is geëindigd, gelet op obstakels van discriminatie en gebrek aan betaalbare huisvesting. Bovendien ontvangen statushouders bij terugkeer naar Griekenland geen informatie over de nodige procedures om hun rechten aldaar als statushouder te doen gelden. Statushouders kunnen toegang krijgen tot tijdelijke opvangcentra voor daklozen. De toegang tot deze opvangcentra kan voor statushouders door tal van factoren in de praktijk echter beperkt zijn, bijvoorbeeld omdat sommige centra alleen mensen accepteren die Grieks of Engels spreken, omdat naast geldige documenten zoals een verblijfsvergunning, AFM en AMKA, medische onderzoeken op huidziekten, röntgenfoto's van de borstkas en een psychiatrische evaluatie een vereiste zijn voor toegang tot alle opvangcentra en omdat deze centra hun volledige capaciteit al bijna hebben bereikt (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 32).

## F. Arbeidsmarkt

Wat de toegang tot de arbeidsmarkt betreft, voorziet de Griekse wet in een volledige en automatische toegang voor statushouders onder dezelfde voorwaarden als de nationale onderdanen, zonder de verplichting om een werkvergunning te verkrijgen.

In de praktijk moeten statushouders beschikken over een geldige ADET, een geldige AFM en een geldige AMKA. In het RSA/PRO ASYL-rapport wordt tevens gesteld dat een actieve AMKA nodig is. Om deze reden stelt RSA/PRO dat de Griekse wetgeving een cirkelredenering hanteert waarbij toegang tot basisrechten als minimumvoorwaarde voor integratie in de gastsamenleving in feite afhankelijk is van reeds verzekerd werk (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 24 en 34). De Raad wijst er hierbij op dat een certificaat van aanwerving van een werkgever, d.i. in wezen een werkbefoete, op zich volstaat om een AMKA te activeren en om vervolgens met deze actieve AMKA de toegang tot de arbeidsmarkt, met alle rechten en plichten, te verkrijgen.

Verder moet rekening worden gehouden met hoge werkloosheidscijfers en extra obstakels als gevolg van de concurrentie met Griekssprekende werknemers, waarbij onderdanen van derde landen oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken. Veel statushouders zijn werkzaam in de informele economie, waardoor zij geen toegang hebben tot de sociale zekerheid, kwetsbaarder zijn en in bepaalde gevallen aan boetes worden blootgesteld (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 261-262).

Er bestaan verschillende initiatieven op landelijk, regionaal en lokaal niveau, al dan niet met ondersteuning van IGO's en NGO's, die de integratie van statushouders in de Griekse arbeidsmarkt trachten te bevorderen en te faciliteren, zoals banenbeurzen, taalcursussen, het geven van advies of bijstand bij het vinden van werk, enz. (Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 14-15).

#### G. Sociale zekerheid

Wat de toegang tot de sociale zekerheid betreft, genieten statushouders toegang tot sociale voorzieningen zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen vluchtelingen en personen die subsidiaire bescherming genieten. Een belangrijke ontwikkeling in 2024 was de belemmering van de toegang tot alle sociale uitkeringen, aangezien de activering van de AMKA die voor het verkrijgen van deze uitkeringen vereist is, afhankelijk is van het bestaan van een geldig arbeidscontract of zelfstandig ondernemerschap. Er wordt benadrukt dat statushouders die vanwege hun gezondheidstoestand niet kunnen werken, worden uitgesloten van toegang tot het sociale bijstandstelsel, wat in strijd is met artikel 29 van de Asielwet, daar het bezit van een actief AMKA-nummer noodzakelijk is voor toegang tot sociale uitkeringen van de Organisatie voor Welzijnsuitkeringen en Sociale Solidariteit. Daarnaast zouden statushouders dezelfde rechten moeten genieten en de nodige sociale bijstand krijgen volgens de voorwaarden die gelden voor Griekse onderdanen, zonder discriminatie.

De Europese Commissie heeft echter een inbreukprocedure ingeleid tegen Griekenland omdat het niet alle bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU heeft omgezet. Het betreffen vooral mogelijke schendingen door Griekenland van artikel 29, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU ten aanzien van de rechten van personen die internationale bescherming genieten, en met name hun toegang tot sociale voorzieningen nadat hen internationale bescherming werd verleend. Uit de informatie blijkt dat de voorwaarden met betrekking tot de verblijfsduur waarvan de toekenning van talrijke sociale tegemoetkomingen afhankelijk is, geen rekening houden met de bijzondere situatie van begunstigen van een internationale beschermingsstatus. Dit heeft een verschil in behandeling tot gevolg tussen begunstigen van internationale bescherming en Griekse onderdanen, waarbij statushouders de facto worden uitgesloten van verschillende vormen van sociale bijstand. Om in aanmerking te komen voor sociale uitkeringen in Griekenland, moet een statushouder minstens vijf jaar legaal en permanent in Griekenland hebben gewoond, maar afhankelijk van de sociale uitkering kan deze vereiste worden uitgebreid tot meer dan tien jaar permanent legaal verblijf. Dit is onder meer het geval voor de huisvestingstoelage (waarvoor een legaal en duurzaam verblijf van vijf jaar in Griekenland is vereist), de geboortetoelage (toegankelijk voor alle moeders die twaalf jaar lang ononderbroken legaal op Grieks grondgebied verblijven), de maandelijkse kinderbijslag (toegankelijk voor wie vijf jaar permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft), invaliditeitsuitkeringen (die een onderzoek door een accreditatie-centrum vereisen waaruit blijkt dat wie om betaling van deze uitkeringen verzoekt voor ten minste 67% arbeidsongeschikt is), evenals uitkeringen voor niet-verzekerde gepensioneerden (toegankelijk voor wie vijftien jaar lang permanent en ononderbroken in Griekenland verblijft). Deze de facto uitsluiting van statushouders van de toegang tot bepaalde sociale uitkeringen is het gevolg van een politieke keuze van de Griekse autoriteiten die gezien de strekking van de informatie over deze kwestie niet lijkt te zullen veranderen. Meer dan twee jaar na de aanmaningsbrief van de Europese Commissie heeft Griekenland nog steeds geen stappen ondernomen om aan de EU-normen te voldoen (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 25-27; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 202 en p. 264-265).

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt ook dat er geen specifieke uitkering bestaat voor statushouders om hun toegang tot het socialezekerheidsstelsel te garanderen. De financiële tegemoetkoming die verzoekers om internationale bescherming ontvangen en die wordt beschouwd als onderdeel van de materiële hulp die hen in die hoedanigheid is toegekend (zgn. 'cash assistance'), wordt automatisch niet meer uitbetaald maar direct stopgezet van zodra de bank op de hoogte wordt gesteld van de beslissing om de verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen, zelfs wanneer deze beslissing nog niet aan deze verzoeker werd meegedeeld (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 25).

Het gegarandeerde minimuminkomen (een toelage van 216 euro per huishouden met een aanvulling voor elke extra volwassene (108 euro) of kind (54 euro) is formeel toegankelijk voor statushouders. Er zijn echter meerdere cumulatieve voorwaarden waaraan moet worden voldaan. Daardoor worden in de praktijk veel statushouders uitgesloten, zoals individuen of gezinnen die door gebrek aan financiële middelen gedwongen worden om in te trekken bij personen of huishoudens die boven de armoedegrens leven, daklozen die geen dakloosheidsattest kunnen voorleggen of mensen die in kraakpanden of in informele vluchtelingenkampen wonen of die informeel naar kennissen verhuizen om te voorkomen dat ze op straat moeten leven. Op dezelfde manier geven de bevoegde Griekse autoriteiten (die geen tolkdiensten hebben en daarom niet kunnen communiceren met mensen die geen Grieks of Engels spreken) alleen dakloosheidsbewijzen uit aan mensen die formeel aantonen dat ze voldoen aan andere voorwaarden voor toegang tot sociale rechten – waaronder het bezit van verblijfsdocumenten –, zodat in de praktijk veel daklozen geen toegang hebben tot het gegarandeerde minimuminkomen. Ook mensen die subsidies ontvangen in het kader van het HELIOS-woonbijstandsprogramma worden uitgesloten van dit minimuminkomen. Om een gegarandeerd minimuminkomen aan te vragen, moeten statushouders in het bezit zijn van een geldige ADET, AFM, TAXISnet-codes, een belastingverklaring, een actieve AMKA alsook een bankrekening hebben (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 27-28; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 265).

#### H. Gezondheidszorg

Wat de toegang tot de gezondheidszorg betreft, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als Griekse onderdanen. Ondanks dit wettelijk kader, wordt de toegang tot de gezondheidszorg in de praktijk belemmerd door een aanzienlijk tekort aan middelen en capaciteit voor zowel buitenlanders als de lokale bevolking. Afhankelijk van de benodigde zorg, is er gewoonlijk een wachttijd van enkele weken of maanden. Dit is het gevolg van het bezuinigingsbeleid dat in Griekenland wordt gevoerd. Bovendien hebben administratieve belemmeringen met betrekking tot de afgifte van een AMKA directe gevolgen voor de toegang voor statushouders tot gezondheidszorg in Griekenland (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 35). Statushouders met een actieve AMKA maar zonder ziektekostenverzekering hebben sinds maart 2022 niet langer toegang tot privédokters. Deze statushouders kunnen enkel een beroep doen op dokters uit openbare ziekenhuizen of gezondheidscentra voor het voorschrijven van medicatie, therapeutische operaties en diagnostische onderzoeken.

De AMKA-verordening zorgt er verder voor dat statushouders die nog niet werken of niet kunnen werken omwille van hun gezondheidstoestand of leeftijd (bijvoorbeeld ouderen) en geen actieve AMKA bezitten, automatisch van toegang tot de publieke gezondheidszorg worden uitgesloten.

Dit neemt niet weg dat een statushouder zonder AMKA of zonder actieve AMKA niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: *"If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription"* (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 49-51; UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024). Statushouders zonder actieve AMKA die niet in een opvangfaciliteit verblijven en een afspraak willen maken in een ziekenhuis, wordt aangeraden daarvoor een beroep te doen op een NGO. Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook deels gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgeenheden of -centra (UNHCR, *Information Guide for Beneficiaries of International Protection*, november 2023, p. 42-43, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024; Refugee.info Greece, *"Health care without a social security number (PAAYPA or AMKA)"*; UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, zoals

vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders, onder andere psychologische begeleiding. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 50).

De taalbarrière blijft het belangrijkste obstakel voor de toegang tot de gezondheidszorg voor statushouders. Afspraken in de publieke gezondheidszorg worden gemaakt via een betalend telefoonnummer dat uitsluitend in het Grieks of Engels verloopt. Een afspraak kan ook online worden gemaakt, maar dan enkel in het Grieks. Wie geen Grieks of Engels spreekt, heeft dus geen directe toegang tot de openbare gezondheidszorginstellingen. Bovendien blijven ziekenhuizen in de regio Attica kampen met aanzienlijke tekorten aan tolkdiensten om met buitenlandse patiënten te communiceren (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 35; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 49-51; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 209, 266-268).

### I. Verlenging van een ADET

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de verlenging van een ADET van statushouders die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk kan zijn en dat deze situatie maanden kan aanhouden.

In beginsel moeten verzoeken om verlenging van een ADET uiterlijk 30 dagen voor het verstrijken van de vergunning bij de Griekse asiendienst worden ingediend. Wanneer de verblijfsvergunning te laat wordt verlengd zonder goede reden, wordt een boete van 100 euro opgelegd. In een omzendbrief wordt toegelicht wat goede redenen kunnen zijn. In de praktijk is deze boete nog nooit opgelegd (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 7; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 236). Statushouders die niet langer over een geldige ADET beschikken kunnen te maken krijgen met zeer lange wachttijden voor de verlenging van de verblijfsvergunning en andere noodzakelijke documenten voor de effectieve uitoefening van hun rechten als statushouder. Bovendien lopen statushouders na terugkeer uit een andere lidstaat een groot risico om voor langere tijd dakloos te worden. Als de ADET vervalt, worden de AFM en de AMKA automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een statushouder bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid of toegang tot gezondheidszorg.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor statushouders in Griekenland om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Dit geldt ook voor statushouders die terugkeren uit een andere EU-lidstaat. Het ontbreken van een geldige ADET kan voor statushouders die naar Griekenland terugkeren een aanzienlijk obstakel vormen voor de uitoefening van hun rechten als statushouder in dit land en moet daarom in aanmerking worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van de verzoeker als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland.

Uit de informatie waarover de Raad beschikt, blijkt dat de aanvragen om verlenging per e-mail bij de asielautoriteiten moeten worden ingediend, samen met een digitale pasfoto, en dat de beslissing over de gevraagde verlenging ook per e-mail aan de aanvrager wordt ter kennis gebracht. Statushouders ontvangen geen bevestiging dat hun e-mail met verlengingsaanvraag werd ontvangen en/of geregistreerd (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 235-239; RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 7-9).

Omdat er in dit stadium geen rechtsbijstand wordt geboden, kunnen statushouders die analfabeet zijn en/of niet over de nodige technische vaardigheden beschikken moeilijkheden ondervinden bij het aanvragen van de vernieuwing van hun verblijfsvergunning (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 236).

De Griekse wetgeving voorziet dat de registratie van de verlengingsaanvraag normaliter op dezelfde dag als de ontvangst ervan moeten gebeuren. Begin 2024 deelde de Griekse asiendienst mee dat de registratie ten laatste plaatsvindt 5 dagen na de ontvangst van de verlengingsaanvraag, maar RSA stelt vast dat de loutere registratie vaak deze termijn overschrijdt. Het loutere registreren en uploaden van de verlengingsaanvragen in de databank voor verblijfsvergunningen (zgn. "*Alkyoni II*") kan twee weken tot zelfs maanden in beslag nemen. Zodra de verlengingsaanvraag is ingediend, moeten de Griekse autoriteiten de nodige controles uitvoeren, zoals het nagaan van het verleden en de achtergrond van de aanvrager in het kader van de openbare orde of nationale veiligheid (antecedentenonderzoek), alvorens een beslissing te nemen. Gezien het aantal verlengingsaanvragen, het gebrek aan personeel bij de asielinstanties en de lange duur van het

onderzoek door de politieke en gerechtelijke autoriteiten naar het verleden van de aanvrager, kan deze fase van de procedure volgens informatie van de Griekse asieldienst van februari 2025 twee maanden duren, tenzij verder onderzoek nodig is. Tijdens deze wachtperiode ondervinden statushouders dus grote moeilijkheden bij de toegang tot diensten zoals sociale bijstand en gezondheidszorg of tot de arbeidsmarkt, waardoor zij de facto in een precarie situatie kunnen terechtkomen.

Als statushouders een e-mail ontvangen waarin hen de beslissing tot toekenning van de gevraagde verlenging van hun verblijfsvergunning wordt meegedeeld, moeten zij binnen de zes maanden online een afspraak maken met de bevoegde diensten van de Griekse politie om de nodige documenten voor de daadwerkelijke afgifte van een ADET neer te leggen, zoals pasfoto's, een plechtige verklaring in het Grieks waaruit hun verblijfplaats blijkt en vingerafdrukken. Indien zulke afspraak niet binnen de zes maanden wordt gemaakt, moet de Griekse asieldienst een nieuwe beslissing nemen. Hier geldt een gemiddelde wachttijd van tien dagen. Statushouders moeten vervolgens in persoon op hun afspraak verschijnen. Nadat hij de gevraagde documenten heeft neergelegd, ontvangt de statushouder een bevestigingsdocument met een barcode. Het duurt vervolgens gemiddeld één tot twee maanden vooraleer de ADET effectief kan worden afgehaald. Statushouders worden niet persoonlijk op de hoogte gebracht van het moment van de materiële afgifte van hun verlengde verblijfsvergunning. De asielautoriteiten publiceren op hun website namelijk op het einde van de week een lijst met nummers van de dossiers waarin vernieuwde ADETs klaar zijn om op de aangegeven dag te worden opgehaald, zodat deze databank wekelijks moet worden geraadpleegd. Als de statushouder zich niet persoonlijk op de aangegeven datum aanmeldt, plannen de asielinstanties niet automatisch een nieuwe afspraak. De statushouder moet dit aanvragen. Volgens de ervaring van RSA is het opnieuw inplannen van afspraken, zelfs bij vertegenwoordiging door een advocaat, niet per e-mail of telefonisch mogelijk en is het vereist om in persoon te verschijnen bij het bevoegde regionaal asielkantoor (RAO) (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 10-13; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 235-239). In het licht van de talrijke hierboven genoemde administratieve, technologische en taalgerelateerde barrières lijkt het voor een statushouder die in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming indient bijzonder moeilijk om vanuit het buitenland reeds stappen te ondernemen voor de vernieuwing/verlenging van de ADET indien zijn verblijfstitel verlopen is om zo de beschreven moeilijkheden inzake de leefomstandigheden in Griekenland in afwachting van de afgifte van de vernieuwde/verlengde ADET te vermijden en aldus niet in een precarie situatie terecht te komen.

Bij het verstrijken van een ADET is er geen uniform bewijs van rechtmatig verblijf waarmee statushouders hun verblijfsrecht kunnen aantonen terwijl hun verlengingsaanvraag in behandeling is. Ze ontvangen wel een ontvangstbevestiging van de verlengingsaanvraag. Evenwel zijn er vertragingen in de registratie van de aanvragen tot verlenging van de ADET in het Alkyoni-systeem en daardoor ook in het verkrijgen van de ontvangstbevestiging door statushouders. Op aanvraag kunnen de statushouders ook een "certificaat van begunstigde van de vluchtelingenstatus" of een "certificaat van begunstigde van subsidiaire bescherming" verkrijgen. De huidige ontvangstbevestigingen en certificaten, die tot zes maanden geldig kunnen zijn, worden door andere Griekse overheidsinstanties veelal niet geaccepteerd als bewijs van verblijfsrecht indien de ADET is verlopen. Andere Griekse overheidsinstanties zijn terughoudend om deze documenten te accepteren, omdat ze geen veiligheidskenmerken en een foto van de statushouders bevatten. Daardoor kunnen statushouders geen aanspraak maken op hun socio-economische rechten en hebben ze gedurende een aantal maanden, onder meer, geen toegang tot tewerkstelling of sociale bijstand. In oudere certificaten werd wel vermeld dat de betreffende statushouder zijn rechten en toegang behield tijdens de verlengingsprocedure. Deze vermelding ontbreekt echter bij de nieuwere ontvangstbevestigingen. In tegenstelling tot wat de Griekse autoriteiten aan de Europese Commissie verklaard hebben, stelt RSA vast dat de certificaten die worden uitgereikt aan statushouders terwijl ze wachten op hun ADET-verlenging hen nog steeds geen toegang geven tot de rechten en voordelen verbonden aan hun beschermingsstatus, onder meer wat betreft de toegang tot de arbeidsmarkt (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 15-16; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 18-19; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 236-238). Ook wordt hun toegang tot juridische vertegenwoordiging hierdoor bemoeilijkt.

De Duitse autoriteiten hebben samen met de Griekse autoriteiten en de IOM een project opgezet om statushouders die vanuit Duitsland terugkeren te ondersteunen in hun integratie in de Griekse samenleving. Het project, dat door de EU wordt gefinancierd, biedt statushouders bij hun terugkeer onderdak, voedsel en sociale begeleiding aan evenals ondersteuning bij het voorbereiden van de nodige documenten om een naadloze integratie in HELIOS+ te garanderen (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 36; Europese Commissie, *Communication on the status of migration management in mainland Greece*, 4 april 2025, p. 13).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat statushouders in Griekenland *in principe* via de internationale luchthaven van Athene naar Griekenland terugkeren vanuit andere Europese landen, hoewel er recente gevallen zijn van personen die terugkeren via de luchthaven van Thessaloniki. Bij aankomst op de luchthaven ontvangen zij geen enkele informatie of voorlichting over de stappen die zij moeten ondernemen om hun rechten in Griekenland te laten gelden, zoals informatie over hoe zij hun ADET kunnen verlengen of hoe ze toegang kunnen krijgen tot sociale rechten, huisvesting, gezondheidszorg, enz. (RSA/PRO ASYL, *Recognised Refugees 2025. Access to documents and socio-economic rights*, maart 2025, p. 36; AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 238, 260-261).

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt verder dat personen die onder de oude procedure, geldend onder het presidentieel decreet 114/2010, dus voor 7 juni 2013, internationale bescherming kregen, een hernieuwing van hun verblijfsvergunning moeten vragen bij het directoraat van de Griekse vreemdelingenpolitie. Bij de hernieuwingsaanvraag moet worden aangetoond dat er nog steeds vervolging is in het land van herkomst. Een beslissing volgt gewoonlijk een jaar na de hernieuwingsaanvraag. Volgens de ervaringen van de *Greek Council for Refugees* (GCR) werden in 2024 beslissingen over verlenging in het kader van deze procedure binnen een periode van drie tot zes maanden genomen, wat een relatieve verbetering betekent ten opzichte van voorgaande jaren, toen deze beslissingen pas na meer dan een jaar werden genomen. Gedurende deze periode hebben statushouders geen toegang tot de arbeidsmarkt, sociale bijstand en soms gezondheidszorg waardoor ze worden blootgesteld aan ontbering en dakloosheid. In afwachting van de vernieuwing van de verblijfstitel wordt een attest afgegeven maar dit attest bevat geen foto, watermerk of enige andere wettelijke bepaling die toelaat dat het wordt aanvaard door andere Griekse overheidsdiensten (AIDA/ECRE, *Country Report: Greece. Update 2024*, september 2025, p. 238).

Uit het geheel van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt aldus dat, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, het voor een statushouder wiens ADET is vervallen ook noodzakelijk is dat deze actueel beschikt over middelen, of een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten – wat enige tijd kan duren – het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

5.6. Gelet op wat voorafgaat, kan de Raad niet anders dan besluiten dat de situatie van statushouders in Griekenland op dit ogenblik nog steeds bijzonder problematisch is.

Aanzienlijke bureaucratische hindernissen, de duur van de procedures voor de afgifte of vernieuwing van documenten die toegang geven tot fundamentele socio-economische rechten, het Griekse politieke en socio-economische klimaat, tekortkomingen bij de uitvoering van bestaande integratieprogramma's, het gebrek aan tolkdiensten in de publieke en gezondheidszorginstellingen, evenals de discriminatie bij de toegang tot verschillende socialezekerheidsuitkeringen (gevisieerd in de inbreukprocedure die de Europese Commissie in januari 2023 heeft opgestart) vormen barrières die ervoor zorgen dat statushouders binnen de Griekse samenleving in (zeer) preciaire omstandigheden kunnen leven.

Gelet op de nieuwe wetgeving, onder meer inzake een AMKA, stelt de Raad een evolutie vast naar een toenemende bureaucratische complexiteit in het verkrijgen van de juiste documenten die statushouders toegang geven tot de rechten en voordelen die zijn verbonden aan hun internationale beschermingsstatus in Griekenland.

5.7. De Raad herinnert er echter aan dat de tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken, *“een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid (moeten) bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland*, pt. 89). Deze drempel *“wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling”* (*ibid.*, pt. 91).

Rekening houdend met de ter beschikking gestelde informatie overweegt de Raad in de huidige stand van zaken dat er niet kan worden geconcludeerd dat (i) de levensomstandigheden van statushouders in Griekenland van die aard zijn dat elke statushouder bij terugkeer naar dat land *a priori* een reëel risico loopt om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan en dat (ii) een meer diepgaande individuele beoordeling niet langer nodig is. De hoger vermelde informatie over de situatie in Griekenland is op zichzelf niet voldoende om zonder meer te concluderen dat de bescherming die wordt geboden aan iedereen die daar internationale bescherming heeft verkregen, niet langer effectief of voldoende zou zijn, noch dat alle statushouders bij een

terugkeer naar Griekenland zullen terechtkomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, ook al wordt de situatie daar gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden.

Het bovenstaande neemt niet weg dat statushouders zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een zeer precarie situatie kunnen bevinden, waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met "*alle gegevens van de zaak*" (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./ Bundesrepublik Deutschland, pt. 89) en is het noodzakelijk om het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op basis van zijn individuele omstandigheden te beoordelen.

In deze moet bijzondere aandacht worden besteed aan het bestaan van een eventuele kwetsbaarheid van de verzoekers, aan hun individuele profiel en hun vermogen om rechten te doen gelden, stappen te ondernemen en in hun eigen basisbehoeften te voorzien.

Wat deze individuele omstandigheden verder betreft, blijken de recente wetswijzigingen een daadwerkelijke toegang voor statushouders tot hun rechten en voordelen verder te bemoeilijken. In het bijzonder lijken ze voor statushouders wiens ADET is verstrekt deze toegang in sommige gevallen zelfs te verhinderen. Het komt verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In dit verband benadrukt de Raad het fundamenteel belang van een persoonlijk onderhoud dat een verzoeker in staat moet stellen om alle elementen voor te leggen aan de hand waarvan zijn specifieke situatie en mate van kwetsbaarheid kunnen worden beoordeeld alsook alle elementen die kunnen aantonen dat een terugkeer naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft verleend, hem zou blootstellen aan een risico van behandeling die in strijd is met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 54).

Met de loutere verwijzing naar de bijgebrachte en beschikbare algemene landeninformatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's toont verzoeker dus niet aan dat elke begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zich in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zoals geduid door het Hof van Justitie bevindt of dat hij of zij er bij terugkeer automatisch in zal belanden. Een individuele beoordeling van verzoekers concrete, persoonlijke situatie en voorliggend beschermingsverzoek blijft dus aan de orde.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie en argumentatie betrekking heeft op personen die in Griekenland om internationale bescherming verzoeken, verschilt dit van zijn situatie aangezien hij in Griekenland reeds internationale bescherming verkreeg. Hij is een begunstigde van internationale bescherming in Griekenland en geen verzoeker om internationale bescherming in Griekenland.

5.8. Het komt aldus aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden, dat hij zich op de beschermingsstatus die hem in Griekenland werd verleend en de daaruit voortvloeiende rechten kan beroepen en dat hij niet terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen. Er dient verder te worden ingegaan op zijn concrete persoonlijke situatie.

5.8.1. Verzoeker maakt vooreerst niet aannemelijk dat hij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen om zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status in Griekenland. De stukken van het administratief dossier laten niet toe vast te stellen dat hij kampt met medische of psychologische problemen.

Hij verklaart dat hij in Griekenland opnieuw last kreeg van huiduitslag op zijn rug (NPO, p. 16, 22, 25-26; AD CGVS, deel DVZ, Vragenlijst 20.02.25, vraag 3.5.) en legt hiervan een foto neer (AD CGVS, documenten neergelegd door de asielzoeker, stuk 8). Hij haalt eveneens aan dat hij bijziend is (NPO, p. 22; AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.02.25, punt 29) en dat hij tijdens zijn verblijf in het opvangcentrum een probleem had met zijn been, wat hij zelf behandeld heeft met water en zout (NPO, p. 22). Voorgaande wijst echter niet op een bijzondere kwetsbaarheid noch op een nood aan een complexe en gespecialiseerde behandeling die een terugkeer naar Griekenland in de weg zou staan. Verzoeker erkent bovendien dat hij momenteel niet langer problemen ondervindt met zijn been of de huiduitslag op zijn rug (NPO, p. 22-24). Hoewel hij aangeeft dat hij wel nog steeds problemen heeft aan zijn ogen (NPO, p. 23-24), legt hij hiervan geen enkel medisch attest neer. Hij verklaart nooit enige poging ondernomen te hebben om zich hiervoor te laten behandelen omdat zijn zoektocht naar werk de prioriteit had (NPO, p. 23). Echter kan redelijkerwijze

verwacht worden dat, indien hij werkelijk medische problemen heeft aan zijn ogen, hij zich hiervoor zou richten tot een arts.

Verzoeker zou in Griekenland en in Duitsland gekampt hebben met depressieve gevoelens (NPO, p. 16, 22-23), maar tot op heden liggen er geen medische stukken voor die wijzen op een psychologische problematiek. Wanneer hij gevraagd wordt naar deze depressieve gevoelens, verklaart hij dat hij intussen in goede conditie verkeert en niet de nood voelt om naar een psycholoog te gaan. Aan de door zijn sociaalassistent aangeboden psychologische begeleiding, gaf hij geen gevolg (NPO, p. 22-24). Hoewel niet ontkend wordt dat de huidige situatie in Gaza een invloed kan hebben op verzoekers gemoedstoestand, zoals hij aanvoert in zijn aanvullende nota, kan uit voorgaande niet afgeleid worden dat hij op heden met dermate ernstige psychologische problemen kampt dat zij zijn zelfstandig functioneren beïnvloeden. Een verwijzing in dit verband naar arresten van de Raad is niet dienstig, nu de Belgische rechtsorde geen precedentenwerking kent.

Bovendien wordt verzoeker de toegang tot de medische zorg niet ontzegd in Griekenland. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij in Griekenland last had van huiduitslag op zijn rug en bijziendheid en dat hij een probleem had met zijn been en depressieve gevoelens, maar toont niet aan dat hij enige poging ondernam om zich voor deze medische en psychologische problemen te laten behandelen. Hij licht toe dat hij hiervoor pas ging kijken na zijn vertrek uit Griekenland en dat hij het niet nodig vond om zich te laten registreren bij de Griekse sociale zekerheid en de gezondheidszorg omdat zijn focus lag op het vinden van werk (NPO, p. 22-23). Voorgaanden laten niet toe te besluiten dat een behandeling in Griekenland niet beschikbaar of toegankelijk is. Ook uit de uiteenzetting *supra* blijkt niet dat verzoeker als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geen toegang heeft tot medische opvolging en ondersteuning. Verzoeker toont niet aan dat de mogelijkheden of beperkingen om in dit verband zijn rechten als statushouder uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook Griekse onderdanen kunnen worden geconfronteerd. In de mate dat kan worden aangenomen dat er in Griekenland een kwaliteitsverschil mogelijk is in vergelijking met België op vlak van gezondheidszorg, volstaat dit verder op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zou belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Evenmin houdt zulk kwaliteitsverschil verband met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Zoals hierboven reeds gesteld, hebben statushouders gratis toegang tot gezondheidszorg onder dezelfde voorwaarden als voor Griekse onderdanen geldt. Het komt verzoeker toe, in navolging van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, om *in concreto* aan te tonen dat hij zijn rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden in Griekenland en hij, zoals *in casu* aangevoerd, als statushouder geen toegang heeft tot medische zorg. Verzoeker slaagt hier echter niet in. Verzoeker toont hoe dan ook niet concreet aan en maakt niet aannemelijk dat hij in Griekenland, dit mogelijk met de hulp van de Griekse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zou hebben tot de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg of deze niet zou kunnen genieten.

Er liggen heden ook geen elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker niet of gedeeltelijk arbeidsongeschikt zou zijn. Hij verklaart dat hij zich geregistreerd heeft bij een bedrijf dat bakstenen produceert (NPO, p. 4-5).

Gelet op het voorgaande kan niet op objectieve wijze een bijzondere kwetsbaarheid in hoofde van verzoeker worden vastgesteld die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig zijn rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat hij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met zijn grondrechten. Aldus brengt verzoeker wat betreft zijn persoonlijke situatie geen specifieke elementen bij die blijken geven van een bijzondere kwetsbaarheid die hem zou verhinderen zijn rechten te doen gelden, verbonden aan zijn status toegekend in Griekenland, of waardoor hij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5.8.2. Waar verzoeker de commissaris-generaal verwijt de bestreden beslissing niet genomen te hebben binnen een redelijke termijn, kan hij niet worden bijgetreden omwille van wat volgt.

Vooreerst betreft de in artikel 57/6, § 3, van de Vreemdelingenwet voorziene termijn van 15 werkdagen voor het nemen van een beslissing, die begint te rekenen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden aan het CGVS, een termijn van orde. De Vreemdelingenwet voorziet geen sanctie indien deze termijn wordt overschreden. Een overschrijding ervan wordt in deze beroepsprocedure aldus niet gesanctioneerd. Daargelaten de vraag of de bestreden beslissing werd genomen in strijd met een redelijke beslissingstermijn, wat verzoeker voorhoudt, toont verzoeker in geen geval aan dat de voorgehouden onregelmatigheid verder een invloed zou kunnen hebben op de afloop van de procedure, of een essentieel belang verleent aan de procedure (cfr. HvJ 16 juli 2020, nr. C-517/17, punt 70). Bovendien is het in het belang van zowel de lidstaten als de personen die om internationale bescherming verzoeken dat zo spoedig mogelijk een beslissing wordt genomen inzake verzoeken om internationale bescherming, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige

behandeling (Overweging 18 van de Richtlijn 2013/32/EU). *“Ofschoon richtlijn 2013/32 niet tot doel heeft een gemeenschappelijke norm in te voeren met betrekking tot de bevoegdheid om na de nietigverklaring van de oorspronkelijke beslissing inzake een verzoek om internationale bescherming een nieuwe beslissing vast te stellen, blijkt bijgevolg niettemin uit haar doelstelling om te zorgen voor een zo snel mogelijke behandeling van dergelijke verzoeken, uit de verplichting om een nuttig effect van artikel 46, lid 3, te garanderen, en uit de uit artikel 47 van het Handvest voortvloeiende noodzaak om de doeltreffendheid van het beroep te verzekeren, dat elke door die richtlijn gebonden lidstaat zijn nationale wetgeving aldus moet inrichten dat, na de nietigverklaring van de oorspronkelijke beslissing en in geval van terugverwijzing van het dossier naar het semi-rechterlijke of administratieve orgaan als bedoeld in artikel 2, onder f), van deze richtlijn, binnen een korte termijn een nieuwe beslissing wordt vastgesteld die in overeenstemming is met de beoordeling in het vonnis waarbij nietigverklaring is uitgesproken.”* (HvJ 25 juli 2018, nr. C-585/16, punt 148). Het is echter onmogelijk dat, na de vernietiging van de bestreden beslissing, de commissaris-generaal in de hypothese dat de redelijke termijn zou zijn overschreven, alsnog overgaat tot het nemen van een beslissing binnen die termijn.

Verzoekers verwijzing in zijn aanvullende nota naar het gegeven dat statushouders in Griekenland slechts gedurende twee jaar na hun erkenning beroep kunnen doen op ondersteuning in het kader van het HELIOS+-programma, is niet ernstig. Hij gaat immers volledig voorbij aan het feit dat het zijn eigen beslissing was om Griekenland te verlaten ongeveer zes maanden nadat hij daar internationale bescherming heeft verkregen. Hij erkent zelf dat er gedurende twee jaar na erkenning ondersteuning beschikbaar was via de Griekse instanties via het HELIOS+-programma, maar hij heeft ervoor gekozen geen gebruik te maken van deze hulp en het land vroegtijdig te verlaten. Deze keuze getuigt van een gebrek aan inspanning om zijn leven in Griekenland op te bouwen en ondermijnt zijn huidige betoog dat hij bij terugkeer uitgesloten zou zijn van dit programma. Het is niet ernstig om de verantwoordelijkheid hiervoor af te schuiven op het CGVS, terwijl verzoeker zelf verzaakt heeft aan de rechten en voorzieningen die hem in Griekenland ter beschikking stonden. Dat verzoeker bij terugkeer geen toegang meer zal hebben tot het HELIOS+-programma, omdat inschrijvingen maar mogelijk zijn tot twee jaar na de toekenning van de beschermingsstatus, toont verder geenszins aan dat verzoeker zich bij terugkeer naar Griekenland niet zou kunnen beroepen op andere vormen van ondersteuning door de Griekse overheden of hulp van organisaties bij terugkeer naar Griekenland. Zijn betoog hij geen beroep meer zal kunnen doen op enige vorm van ondersteuning, ontbeert dan ook feitelijke grond.

5.8.3. Verzoeker legt geen eenduidige verklaringen af over waar zijn Griekse verblijfsvergunning en reispaspoort zich bevinden. Bij de DVZ stelt hij dat een vriend uit Antwerpen deze in bewaring heeft (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 20.02.25, punt 23) en geeft hij aan dat hij deze documenten zal opsturen en mee zal nemen naar het CGVS (AD CGVS, deel DVZ, Bijkomende vragen M-status Griekenland, 20.02.25). Bij het CGVS verklaart hij daarentegen dat hij zijn Griekse verblijfsvergunning kapot heeft gemaakt en zijn reispas verbrand heeft omdat hij niet wilde dat andere personen zijn documenten zouden stelen en omdat hij niet naar Griekenland wilde terugkeren (NPO, p. 5-6; 15). Gelet op het belang van deze documenten is het weinig aannemelijk enerzijds dat verzoeker hier geen eenduidige verklaringen over kan afleggen en anderzijds dat hij deze zomaar zou vernietigen. Dit laatste betreft overigens niet meer dan een loutere en ongestaafde bewering, gezien geen attest van verlies voorligt (NPO, p. 7). Hij stelt weliswaar dat hij foto's van deze documenten genomen heeft, maar laat na deze neer te leggen (NPO, p. 5-6).

Wat er ook van zij, betwist verzoeker niet dat zijn Griekse verblijfsvergunning nog geldig is tot 27 februari 2027 en zijn Grieks reispasspoort tot 21 april 2029 (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1).

In de bestreden beslissing verduidelijkt de commissaris-generaal in dit verband op goede gronden dat een persoon die internationale bescherming geniet in Griekenland en zijn afgedrukte verblijfsvergunning (het document dat aantoonst dat hij in het bezit is van een geldige verblijfsvergunning) niet meer in zijn bezit heeft, niet te maken krijgt met de specifieke moeilijkheden waarmee personen die internationale bescherming genieten in Griekenland en van wie de verblijfsvergunning is verlopen en die naar deze lidstaat moeten terugkeren, worden geconfronteerd. De commissaris-generaal wijst erop dat het mogelijk is een duplicaat te krijgen als de gedrukte verblijfsvergunning (ADET) verloren is gegaan of gestolen en geeft ook de te volgen procedure mee: *“Daartoe moet men zich naar een asielbureau begeven om het verlies van het document aan te geven en een bewijs van verlies te krijgen dat aan de politie moet worden overgelegd. De politie zal de betrokken persoon een kennisgeving overhandigen. Het asielbureau moet van dit bericht op de hoogte worden gebracht en ongeveer 4 maanden nadat het op de hoogte is gebracht, neemt het een nieuwe beslissing over de afgifte van een verblijfsvergunning. Zodra de beslissing is verkregen, moet een afspraak worden gemaakt met het relevante Politiekantoor om de nieuwe gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen. De procedure is vergelijkbaar in het geval van beschadigde documenten. Zie Refugee Info Greece - How to renew and replace lost, damaged or expired documents, 6 april 2024, beschikbaar op: <https://greece.refugee.info/enus/articles/4985619341335>.”*

Hoewel de informatie over de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland melding maakt van de specifieke moeilijkheden waarmee personen worden geconfronteerd die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben wanneer zij terugkeren, maakt deze objectieve informatie geen melding van soortgelijke problemen waarmee personen worden geconfronteerd die geen gedrukte verblijfsvergunning meer hebben. Zelfs indien verzoeker niet langer in het bezit zou zijn van zijn geprinte verblijfsvergunning, hetgeen niet zonder meer kan worden aangenomen gezien zijn blote beweringen dienaangaande, blijkt hieruit dan ook niet dat hij geconfronteerd zou worden met de moeilijkheden die statushouders ondervinden die geen geldige verblijfsvergunning meer hebben.

Verzoekers betoog in zijn aanvullende nota, waarbij hij verwijst naar de cijfers van de RSA voor de eerste helft van 2025 betreffende de vertraging waarmee statushouders geconfronteerd worden bij de vernieuwing van hun verblijfsdocumenten, is niet dienstig, gezien deze situatie niet op hem van toepassing is. Immers beschikt hij op heden nog steeds over een geldige Griekse verblijfsvergunning die bovendien nog meer dan één jaar geldig is.

5.8.4. Verzoeker verklaart niet te weten of hij een AFM of AMKA ontvangen heeft (AD CGVS, deel DVZ, Bijkomende vragen M-status Griekenland, 20.02.25).

Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat personen die na 31 december 2020 een verzoek om internationale bescherming indienen, zoals verzoeker, automatisch een fiscaal registratienummer (AFM) krijgen wanneer zij hun kaart als verzoeker om internationale bescherming ontvangen (RSA-rapport, maart 2025, p. 20; *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19-20: “Statushouders die in of na december 2020 een aanvraag hebben ingediend, zouden in principe dus een AFM moeten hebben.”). Het fiscaal registratienummer geeft toegang tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning (*Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 19). Toen verzoeker in Griekenland was, had hij derhalve een fiscaal registratienummer ontvangen waarmee hij toegang had tot de arbeidsmarkt, het openen van een bankrekening en het huren van een woning.

Uit de objectieve informatie blijkt dat deze AFM ook geldig blijft zolang de verblijfsvergunning (ADET) ook geldig is. Als de ADET verloopt, wordt het AFM gedeactiveerd totdat de ADET wordt verlengd (RSA-rapport, maart 2025, p. 21: “the AFM is automatically deactivated upon the expiry of the residence permit and cannot be used until the ADET is renewed”). Het is de geldigheid van de verblijfsvergunning die belangrijk is, niet het al dan niet kwijt zijn van de gedrukte verblijfsvergunning. Aangezien verzoekers verblijfsvergunning geldig is tot 27 februari 2027, is zijn AFM dus ook geldig tot die datum.

Hetzelfde geldt voor zijn sociale zekerheidsnummer (AMKA). De AMKA wordt pas gedeactiveerd wanneer de verblijfsvergunning verloopt: “According to the latest JMD F80320/109864/14.12.2023, the Social Security Number (AMKA) is deactivated a day after the residence permit expires” (AIDA-rapport, juni 2024, p. 248). In dit verband wijst de beschikbare landeninformatie alleszins niet op bijzondere problemen waar verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland de procedure om een AMKA te verkrijgen nog zou dienen te voltooien. Verzoeker toont niet aan dat hij dit bij terugkeer naar Griekenland niet in orde zou kunnen brengen. Waar verzoeker de vereiste benadrukt van het aanleveren van bewijs van verblijf, alsook van een arbeidscontract of een wervingscertificaat alvorens een actieve AMKA wordt uitgereikt, zoals uiteengezet in het RSA-rapport van maart 2025, maakt hij niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland geen werk en huisvesting zal kunnen vinden en hij de vereiste documenten niet zal kunnen voorleggen voor het verkrijgen en/of het activeren van een AMKA, zoals bijvoorbeeld door het neerleggen van een werkbelofte. Verzoeker heeft voorts, zoals blijkt *supra*, geen bijzondere kwetsbaarheid die belangrijke negatieve gevolgen heeft op het vlak van zijn zelfredzaamheid en autonomie en die het hem dermate moeilijk maakt om zich staande te houden.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt voorts dat verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland en in afwachting van het verkrijgen van zijn AMKA, wanneer hij daartoe de nodige stappen zet, niet verstoken zal zijn van toegang tot gezondheidszorg, met name spoedeisende hulp en medicatie (gratis of tegen een kleine vergoeding), op voorwaarde dat hij naar een openbaar ziekenhuis of medisch centrum gaat: “If you do not have an AMKA, but you have a prescription from a doctor at a public hospital or medical centre, even if it is hand written, you can get your medicines for free from the pharmacy at the hospital where the doctor provided the prescription” (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 49-50; UNHCR Greece, *Living In Greece – Access to healthcare*, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024). Psychologische en psychiatrische gezondheidszorg is ook gedekt: mensen die noch een voorlopig sociale zekerheidsnummer (PAAYPA), noch een sociaalzekerheidsnummer (AMKA) hebben, kunnen gratis psychiatrische en neurologische geneesmiddelen krijgen als deze worden voorgeschreven door een psychiater of neuroloog

die werkzaam is in een openbaar of particulier ziekenhuis en/of in lokale eerstelijnszorgseenheden of -centra (UNHCR, *Information Guide for Beneficiaries of International Protection*, november 2023, p. 42-43, zoals vermeld in voetnoot 306 van het *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland* van het Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken van september 2024).

NGO's beheren ook medische centra en poliklinieken die verschillende medische diensten aanbieden aan statushouders. Daarnaast hebben veel gemeenten medische centra waar statushouders en asielzoekers, ook degenen zonder AMKA, gebruik van kunnen maken (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Verslag feitenonderzoek naar statushouders in Griekenland*, september 2024, p. 50).

Zelfs indien verzoeker stappen moet ondernemen om een duplicaat van zijn gedrukte verblijfsvergunning te verkrijgen, blijft hij gedurende de wachttijd toegang houden tot de sociale zekerheid, de arbeidsmarkt, een bankrekening en de huur van goederen. Verzoekers betoog dat hij hier geen toegang toe zou hebben kan dus geenszins worden gevolgd.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij in geval van terugkeer naar Griekenland en in de mate hij nood heeft aan medische en/of psychologische opvolging – wat tot op heden niet wordt aangetoond –, hij hiervan verstoken zal blijven en hij zou worden geconfronteerd met een situatie die in strijd is met artikel 3 van het EVRM wegens de moeilijkheden om toegang te krijgen tot medische verzorging of artikel 4 van het Handvest. De Raad herinnert er hierbij overigens aan dat verzoeker zich niet beroept op een bijzondere mentale of fysieke kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling zou vereisen.

Verzoeker brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken.

5.8.5. Het gegeven dat verzoeker bepaalde moeilijkheden ondervond op het vlak van werkgelegenheid of huisvesting volstaat niet om te besluiten dat hij door de onverschilligheid van de Griekse overheden en voor zover hij volledig afhankelijk zou zijn van overheidssteun, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, is terechtgekomen in een situatie van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid, noch zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer naar Griekenland.

Uit zijn gedragingen blijkt immers dat hij geenszins de intentie had om in Griekenland een duurzaam bestaan op te bouwen en er zijn rechten te doen gelden. Uit het administratief dossier en zijn verklaringen blijkt vooreerst dat hij Griekenland reeds verlaten heeft ongeveer zes maanden nadat hij de vluchtelingenstatus werd toegekend (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 1; NPO, p. 15).

Het is niet kennelijk onredelijk om van verzoeker, die in Griekenland erkend werd als vluchteling, te verwachten dat hij inspanningen levert om zijn levensomstandigheden aldaar te verbeteren en er een bestaan uit te bouwen. Uit zijn verklaringen en gedrag blijkt niet verzoeker doorgedreven pogingen heeft ondernomen om werk en onderdak te zoeken of om de taal te leren. Zijn houding en handelen duiden er daarentegen op dat hij geenszins van plan was om in Griekenland een duurzaam leven en een toekomst uit te bouwen. Hij verklaart uitdrukkelijk dat België al van in het begin zijn einddoel was en dat hij in Griekenland enkel geld wilde verdienen om uiteindelijk naar België te kunnen doorreizen (NPO, p. 6, 21). Hoewel hij één maand in Duitsland bij een vriend verbleven heeft, liet hij na om daar een beschermingsverzoek in te dienen. Gevraagd waarom niet, geeft hij aan dat het altijd al zijn idee was om asiel aan te vragen in België (NPO, p. 8, 16).

Bovendien blijkt uit zijn verklaringen geenszins dat hij zich tijdens zijn verblijf van ongeveer zes maanden niet staande heeft kunnen houden in zijn hoedanigheid van erkend vluchteling en dat hij er in omstandigheden leefde strijdig aan artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Hoewel verzoeker aanvoert dat het in Griekenland niet mogelijk was om werk te vinden, blijkt dat hij hierin toch slaagde, zij het niet via officiële wegen, maar door zich op plaatsen te begeven waar werkgevers werknemers oppikten. Op die manier vond hij werk op Kreta bij een werkgever, N., waar hij stenen moest breken (NPO, p. 20-21). In Athene werd hem werk voorgesteld waarbij hij vrachtwagens moest lossen, maar weigerde hij dit omdat dit te weinig betaalde (NPO, p. 19). Daarnaast verklaart hij dat hij ook online in verschillende groepen naar werk zocht (NPO, p. 21). Buiten deze informele pogingen geeft hij aan geen andere initiatieven te hebben genomen om (legaal) werk te vinden. Hij verklaart immers dat werk enkel te vinden was via daglonersplekken en dat de overheid hem niet kon helpen. Echter wendde hij zich nooit tot de bevoegde overheidsinstanties om hulp te vragen bij zijn zoektocht naar werk. Evenmin blijkt dat hij ooit contact opnam met interimkantoren of bedrijven en zelfs niet wist dat dergelijke kantoren in Griekenland bestonden (NPO, p. 21-22). Hij benadrukt dat hij enkel geld wenste te verzamelen om naar België door te reizen, dat van bij het begin zijn eindbestemming was (NPO, p. 21). Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij afdoende inspanningen heeft geleverd op de Griekse arbeidsmarkt.

Daarnaast slaagde verzoeker er wel degelijk in om huisvesting te vinden. Zo huurde hij in Athene, na zijn verblijf in het opvangcentrum in Samos, gedurende ongeveer vier weken een kamer in een collectief appartement voor 130 euro per maand. Nadat hij uit dit appartement gezet werd en één week in een park verbleef, kon hij er opnieuw een appartement vinden. Hierna vertrok hij naar Kreta, waar hij samen met een andere persoon een appartement huurde voor ongeveer 150 euro per maand (NPO, p. 19-20). Hij stelt dat hij in Turkije en Griekenland enkel af en toe in parken en op straat sliep om geld te sparen om zijn reis naar België te kunnen bekostigen (NPO, p. 21). Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat hij een netwerk had bestaande uit zijn familie, zijn broer, een vriend uit Stuttgart en een vriend uit Ierland (NPO, p. 13-16, 5), waarop hij beroep kon doen voor financiële hulp om in tijdelijke opvang te voorzien. Dat verzoeker terechtgekomen is in een toestand van verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelde om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften en die negatieve gevolgen zou hebben voor zijn toestand, blijkt hoegenaamd niet. Alleszins heeft hij zich nooit geïnformeerd omtrent de mogelijkheden om via de Griekse overheid hulp te krijgen bij het vinden van onderdak. Hij geeft zelfs toe dat hij niet wist dat erkende vluchtelingen hiervoor bij de overheid terecht kunnen (NPO, p. 20).

Verzoeker geeft aan dat hij enkel op eigen initiatief Grieks probeerde te leren via TikTok en toevallige contacten, maar nooit stappen ondernam om formeel taallessen te volgen (NPO, p. 18). Het is niet aannemelijk dat hij daartoe geen mogelijkheden had, aangezien uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat zowel de Griekse overheid als verschillende NGO's in Athene gratis of betaalde Griekse en Engelse taallessen en computerlessen aanbieden aan vluchtelingen (AD CGVS, map 6 Landeninformatie, stuk 7). Dat hij, ondanks het belang van taalverwerving voor de toegang tot werk en zijn integratie, geen verdere inspanningen leverde om de taal te leren, wijst op een beperkte bereidheid om zich duurzaam in Griekenland te vestigen.

Nu verzoeker beperkte stappen heeft gezet op het vlak van huisvesting, taal en tewerkstelling, kan hij bezwaarlijk stellen dat hij geen kans maakte op het verkrijgen van een job of onderdak of toegang tot medische zorgen. Het algemeen betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's doet hier geen afbreuk aan. Aangezien geen oprechte intentie kan blijken om een duurzaam bestaan op te bouwen in Griekenland, is het voor verzoeker onmogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland en slaagt hij er op geen enkele manier in om aan te tonen dat zijn rechten als statushouder er niet werden geëerbiedigd.

5.8.6. Verder toont verzoeker, die aldus geen blijk geeft van een bijzondere kwetsbaarheid, niet aan dat hij niet over de nodige zelfredzaamheid beschikt om in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker heeft in Gaza een degelijke scholing genoten tot de twaalfde graad, gevolgd door hogere studies boekhouding en psychologie, en bouwde daar ruime werkervaring op in de bouw, landbouw en het onderwijs (NPO, p. 10-11; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stukken 10-11). Hij slaagde er bovendien in om zelfstandig zijn reis naar Europa te organiseren, waarbij hij met behulp van zijn zussen en een vriend uit Duitsland zijn vliegtuigtickets en verblijf bekostigde (NPO, p. 8, 12-15; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 7). Daarnaast was hij in staat om de nodige administratieve stappen voor het bekomen van zijn Griekse verblijfsvergunning en reispas te ondernemen (NPO, p. 7, 15, 18-20). In Griekenland vond hij op eigen kracht tijdelijk werk en onderdak, en toonde hij zich in staat om, toen hij in Athene tijdelijk op straat verbleef, opnieuw een kamer te huren en vervolgens naar Kreta te reizen waar hij als dagloner aan de slag ging (NPO, p. 8, 15, 19-20). Verder blijkt dat hij naast Arabisch een basiskennis Engels heeft en in België inspanningen levert om Nederlands te leren, zijn *curriculum vitae* opstelde en zich inschreef bij een bedrijf met het oog op tewerkstelling (NPO, p. 4-5; AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 9), wat zijn aanpassingsvermogen en zelfstandigheid verder bevestigt. Verzoeker slaagt er niet in hierop een ander licht te werpen.

5.8.7. Verzoeker laat de motieven in de bestreden beslissing, met betrekking tot de omstandigheden in het opvangcentrum in Samos, de discriminatie door zijn werkgever in Kreta, alsook met betrekking tot de overige door hem neergelegde documenten, onbesproken. De motieven dienaangaande vinden steun in het administratief dossier en zijn pertinent en draagkrachtig waardoor zij integraal overeind blijven.

5.8.8. Zoals reeds *supra* aangestipt volstaat verzoekers loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terecht komen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in Griekenland, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

Bovendien dienen bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming genieten in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg, huisvesting of integratie in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard in ogenschouw te worden genomen, en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat ook de socio-economische moeilijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld gezondheidszorg of tewerkstelling.

Dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen, houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien.

De Raad herinnert er hierbij aan dat situaties die geen “*zeer verregaande materiële deprivatie*” teweegbrengen, volgens het Hof van Justitie niet van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt:

- door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden;
- door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat;
- door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend;
- door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten; of
- door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [arrest Ibrahim e.a, punten 91-94 en arrest Jawo, punten 93-97].

Op basis van het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zouden zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend, *in casu* België, dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, *in casu* Griekenland, kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker bij terugkeer naar die lidstaat zal worden blootgesteld aan een reëel gevaar voor een behandeling die onverenigbaar is met artikel 4 van het Handvest (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 94 met verwijzing naar het arrest Jawo van datzelfde Hof). Zo er al sprake zou zijn van een mogelijk kwaliteitsverschil in vergelijking met België op het vlak van gezondheidszorg, sociale bescherming en aangepast onderwijs, volstaat dit op zich niet om te besluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland zal belanden in een situatie die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt of is terechtgekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk heeft gemaakt dat hij in Griekenland alle mogelijke middelen zou hebben benut, laat staan uitgeput, om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming te doen gelden.

5.9. Verzoeker toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat zijn situatie door onzekerheid of een verslechtering van zijn levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat hij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Hij toont niet aan dat hij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Alles samen genomen toont verzoeker niet aan dat hij ernstige pogingen heeft ondernomen om zijn rechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland te doen gelden.

Gelet op de vaststellingen die in de bestreden beslissing worden gedaan en in acht genomen wat voorafgaat, heeft verzoeker aldus niet *in concreto* aannemelijk gemaakt dat hij zich langer zou kunnen beroepen op

de bescherming die hem reeds werd toegekend in Griekenland en de rechten die daaruit voortvloeien op een zodanige manier dat hij niet terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend en de rechten die daaruit voortvloeien.

5.10. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoeker in de weg staan. Zijn beschermingsverzoek dient bijgevolg op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

5.11. Daar verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming. Aangezien verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of hij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in zijn land van herkomst, dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden, dat de aan verzoeker toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoeker is op dit punt in gebreke gebleven. Gelet op het voorgaande, kan hij niet gevolgd worden waar hij aanvoert dat zijn volledig asiëldossier dient opgevraagd te worden bij de bevoegde Griekse autoriteiten.

5.12. Een schending van artikel 4 van het Handvest en van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

5.13. Waar verzoeker doorheen zijn aanvullende nota verwijst naar rechtspraak, dient erop gewezen dat precedenterwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De door verzoeker geciteerde rechtspraak betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

5.14. Alles samengenomen wordt geoordeeld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoeker verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

5.15. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend vijfentwintig door:

I. FLORIO,

K. VERHEYDEN,

De griffier,

K. VERHEYDEN

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,  
griffier.

De voorzitter,

I. FLORIO